

மலைக்கா

[**அ. சுவாமி அம்மா**]

சுருதுமா : **விழாக்களைக் கொண்டாட**

சதம்

தொலைபேசி

7049

யாழ் பிரண்ட்

அனிமினியம், செம்பு, பித்தளைப் பாத்திரங்கள்

உற்பத்தி செய்பவர்கள்

தங்கம், வெள்ளி, குரோமியம் முதலியவற்றிற்கு

முலாம் பூசுபவர்கள்

யாழ் மேற்றல் இன்டஸ்ரீஸ்

250-254, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

கொழும்புக்கிளை:- 63, பாங்ஸால் ஸ்ரீட், கொழும்பு - 11.

தொலைபேசி: 26150

‘ஆங்குதல் பாடுதல் சீர்தீரம்-கவி
யாதிய னைய கலைகளில்-உள்ளம்
நடுபட்டுவன்றும் நடப்பவர்-நீநர்
நீனநிலைகண்டு துள்ளுவார்’

கொடி 8

மலர் 57

ஜனவரி 1973

குணதாஸ அமரசேகர

திரு. குணதாஸ அமரசேகர அவர்கள் சிங்களப் படைப்பு இலக்கியத்தில் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவர்.

கொழும்பில் தந்த வைத்தியராகக் கடமை புரியும் இவர் நாவல், சிறுகதை, நவீன கவிதைத் துறைகளில் பரிசோதனைகள் பல செய்தவர்.

சர்ச்சைக்கிடமான — விவாதத்துக்குரிய — கருத்துக்களை அடிக் கடி வெளியிட்டுச் சிங்கள இலக்கிய உலகில் பரபரப்பை ஏற்படுத்தி வரும் இவர் இலங்கையின் இலக்கிய உலகில் மதிப்பு மிக்க ஒருவ ராகத் திகழ்கின்றார்.

இவரது சிறுகதை ஒன்று இந்த இதழில் வெளிவருகின்றது. எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன் அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதிவந்து இந்த இதழுடன் முடிவடையும் ‘தந்தக் கோபுரமும் மண்வாசனையும்’ என்ற கட்டுரையில் இவரது கருத்துக்கள் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மணக்கும் ‘மல்லிகை’

சுதை, பெயர்,

கவிதை, கட்டுரை,

கருத்து.

எல்லாம் ஆக்கியோர்

தனித்துவம்;

பொறுப்பு அவரே;

அலுவலகம்:

234-ஏ, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

பொங்கல் வாழ்த்து

இலக்கிய நண்பர்கள், மற்றும் மனதிற்கினிய தோழர்கள், சக ஆசிரியர்கள் ஆகிய அத்தனை பேர்களுக்கும் எனது பொங்கல் வாழ்த்துக்களை மல்லிகை மூலம் தெரிவிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

‘ரதிவாசா’
இணுவில்.

சபா. ஜெயராசா

என் மனதிற்கினிய
நண்பர்கள்,
இலக்கியத் தோழர்கள்
அனைவருக்கும்
எனது
பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்
உரித்தாகட்டும்.

வ. ந. பரராஜசிங்கம்
223, 5-ம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு - 11

நண்பர்கள், அன்பர்கள்
அனைவருக்கும்
எனது மனங்கனிந்த
பொங்கல் வாழ்த்துக்களைத்
தெரிவிப்பதில்
பேருவகை
கொள்ளுகின்றேன்.

இ. கிருஷ்ணசாமி
கோப்பாய் விதி
உரும்பராய்.

மெளனி

எழுத்தாளர் ‘மெளனி’ அவர்களுக்கு சமீபத்தில் சென்னை யில் இரண்டு கண்களிலும் ‘மேஜர் ஆப்பரேசன்’ நடந்தது. அவர் பூரண சுகம்பெற்று இனிது வாழ மல்லிகை சார்பாக இலக்கிய நண்பர்கள் வாழ்த்துகின்றோம்.

ஜெயகாந்தன்

பிரபல எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’ என்ற தமது நாவலுக்காக இவ்வாண்டு சாஹித்திய அகாடமிப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்ற மகிழ்ச்சியான தகவலை இலக்கிய நண்பர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றோம்.

நெருப்புச் சாக்காட்டில் மலர்ந்த

ரத்த புஷ்பம்!

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை சுமுகமாக முடிந்துவிட்டது.— இனி உடன்படிக்கை கையெழுத்தாக வேண்டியதுதான் பாக்கி என உலகத்துச் செய்திகள் அனைத்தும் ஒப்புக் கொண்டிவிட்டன.

திடீரென கிளிங்கர் பின்வாங்கி விட்டார். 'சட சட' வென்று வியட்நாம் மண் நிர் தூளிப்படுகின்றது. அமெரிக்க நாசகாரன் தனது வெறியாட்டத்தை மீண்டும் அம் மண்ணில் ஆடத் தொடங்கிவிட்டான்.

நிக்ஸன் தேர்தலில் வெற்றி பெறச் செய்த கபட நாடகம் இது என்ற உண்மை இன்று சகலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டது.

உலகத்து மக்களையெல்லாம் தனது பணத் திமிரினாலும் அதி காரச் செருக்கினாலும் சுரண்டி, ஏமாற்றி, நாசப்படுத்தி வந்த அமெரிக்க ஆளும் கூட்டம் இன்று அமெரிக்க மக்களையே மிகச் சில்லறைத்தனமான சூழ்ச்சியின் மூலம் ஏமாற்ற முனைந்து அதில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டது.

ஜனநாயகத்தை — மனுக்குலத்தை — நேசிக்கும் சகல பகுதி மக்களும் 'சமாதான ஒப்பந்தம்' என்ற செய்தியைக் கேட்டுவிட்டு ஒரு கணம் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டனர். அதுவும் உடனடியாகவே ஏமாற்றத்தில் முடிந்துவிட்டது.

மனுக்குல நாகரிகமே — பண்பாடே — கலாசாரமே வெட்கித் தலைகுனியும் அளவிற்கு, அமெக்கக ராணுவ — அரசியல் கூட்டம் செய்துள்ள காட்டு மிராண்டித்தனமாக கொடுமைக்கு—கயமைக்கு— அமெரிக்க ஆளும் கூட்டம் ஒரு நாளைக்குப் பதில் சொல்லித்தகை வேண்டும் — இது நிச்சயம்!

தனது மோட்டுத்தனமான ராணுவ பலத்தைக் காட்டி வியட்நாம் மக்களை அடிபணிய வைத்துவிடலாம் என அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் கனவு காண முற்பட்டால் அக் கனவு அமெரிக்கச் சுரண்டும் கூட்டத்தை உலகப் பரப்பிலிருந்தே அழித்தொழிக்கும் நிஜமாக வந்து முடியும் என்பதையும் நிகழ்காலச் சம்பவங்கள் அவர்களுக்கு பாடத்தைப் போதித்திருக்கும்.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தில் சகல ராணுவக் களத்திலும் பாவிக்கப்பட்ட குண்டுகளுக்கு இரண்டு மடங்குக்கு மோலாக, சின்னஞ்சிறு வியட்நாமில் அமெரிக்கா பாவித்தது.

வியட்நாம் பணியவில்லை.

ரஸாயனக் குண்டு, கிருமிக்குண்டு, நாசகாரக் குண்டுகளைச் சர்வ தேசச் சட்டத்தையும் மீறி வியட்நாமில் பாவித்தனர் அமெரிக்கர்.

வியட்நாம் மக்கள், அமெரிக்கன் நரகத்தையே தங்களது பூமியில் கொண்டுவந்து விதைத்தாலும் அதைச் சமாளிப்போம் எனச் சவால் விட்டதுபோல, வீரத்தையே காவியமாக்கி யுத்த முனையில் செய்து காட்டினர்.

தான் செய்யும் இந்தச் சர்வதேசப் படுகொலையால் தினசரி தார்மீகச் சீரழிவை நோக்கி முன் செல்லும் அமெரிக்கா, ஹிட்லர் பாதையில் சர்வ நாசத்தை நோக்கி தன்னையும் தனது நாட்டையும் இட்டுச் செல்கின்றது.

போப்பாண்டவர் இந்தக் கொடுமையை எதிர்த்து அறிக்கை விட்டார். நோபல் பரிசுபெற்ற பல எழுத்தாளர்கள் கண்டித்து மகஜர் அனுப்பினர். உலகப் பெருந் தலைவர்கள், விஞ்ஞானிகள், மருத்துவர்கள், கல்விமான்கள், மதவாதிகள் ஆகிய சகலரும் 'இந்த மனித சங்காரத்தை நிறுத்து!' என தமது கண்டனக் குரலை உரத்து உயர்த்திச் சொல்லியும் நாசகாலன் அமெரிக்கா இந்தக் குரலுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் மீண்டும் மீண்டும் இந்த இரத்தச் சாக்காட்டுக் கொடுங் கோன்மையைப் புதுக்கிப் புதுக்கிச் சொக்கட்டான் ஆடி வருகின்றது.

அமெரிக்கா உட்பட உலகத்தின் அற்புதமான இலக்கியங்கள்—காவியங்கள்—ஓவியங்கள்—சிற்பங்கள்—சினிமாச் சித்திரங்கள் ஆகியவற்றை உண்மையாகவே நேசிக்கும் நாம் மனுக்குலத்தின் குழந்தைகளுக்கு எதிராக இந்தக் கோர தாண்டவமாடும் அமெரிக்கச் சாத்தான்களைப் பார்த்துக் கேட்கின்றோம்: 'சண்டார்களே, மனித நாகரிகத்தின் பொதுச் சத்துராதிகளே, இந்த வையகம் இதுவரை கண்டிராத அளவிற்கு, பெண்களைக் குழந்தைகளை, நோயாளிகளைத் திட்டமிட்டுச் சித்திரவதை செய்யும் மிலேச்சர்களே உங்களையும் ஓர் அன்னைதானு பத்துமாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்தாள்? அன்னையர் உலகிற்கே இந்தக் கூட்டுக் கொடுமை அவ மதிப்பல்லவா?'

1

— அமெரிக்க வருங்காலச் சந்ததி இதற்குப் பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

நமது நாட்டை பொறுத்தவரையில் நமக்குள்ளே அபிப்பிராய பேதங்கள் பல இருக்கலாம், கருத்து வித்தியாசங்கள் உண்டு. ஆனால், அமெரிக்கன் வியட்நாமில் செய்யும் அட்டூழியங்களை எதிர்ப்பதில் நாங்கள் சகலரும் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றோம்.

எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஆசிரியர்கள், வாலிபர்கள், அரசியல்வாதிகள், மருத்துவர்கள், கல்விமான்கள், மாணவர்கள் ஆகிய அத்தனை பேரும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுள்ள இந்த உலகப் பயங்கரத்திற்கு எதிராக ஒரே குரலில் கூறுகின்றனர். 'அமெ

ரிக்கனே வியட்நாமை விட்டு வெளியேறு! நீ உலகத்திற்குப் போலீஸ்காரனல்ல!

மாபெரிய உலக யுத்தங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. ஆனால் அமெரிக்க மண்ணில் ஒரு வெடிகுண்டும் வெடித்ததில்லை. ஒரு விமானம் கூட குண்டு வீசியதில்லை. யுத்தத்தின் கொடுமை, நோக்காட்டை அமெரிக்கர்கள் அனுபவித்ததில்லை. எனவேதான் இந்தக் குண்டு விளையாட்டை ஆசிய மண்ணில் வைத்து விளையாடிக் காட்டுகின்றது அமெரிக்கா.

அணுகுண்டுகளை ஆசிய மண்ணில் முதலில் வீசிப் பரிசோதனைக் கொடுமை செய்ததையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

‘எங்கோ உலகத்தின் ஒரு மூலையில் நடைபெறுகின்றது இச்சம்பவம் நமக்கென்ன?’ என அசட்டையாக நாம் இருந்துவிடக் கூடாது. இன்று உலகம் சுருங்கி வருகின்றது. இன்று அவர்களுக்கு. நாளை நமது நாட்டிற்கும் இக் கதி வரலாம் என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

எனவே உலகத்தின் மனச்சாட்சியின் முன் நமது தலை தாழ்ந்து விடக் கூடாது. துணிந்து நமக்குரிய சகல துறைகளிலும் நமது காத்திரமான கண்டனங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

பத்திரிகைகளில் பொதுக் கூட்டங்களில் பொது ஸ்தாபனங்களில் வியட்நாம் ஆதரவு அபிப்பிராயங்களை நாம் வெளியிட முனையவேண்டும்.

உணர்ச்சியுள்ள தமிழ் மக்கள் வெறும் கிணற்றுத் தவளைகளல்ல. சுயநோக்கம் கொண்டவர்களுமல்ல. சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமானால் சர்வதேச பொதுப் போராட்டத்தில் தமது சிறிய சிறிய அபிப்பிராய பேதங்களை மறந்து கூட்டாகச் செயல்படுவார்கள் என்பதையும் நாம் நடைமுறையில் ரூகப்பிக்க வேண்டும்.

கடைசியாக ஒன்று. சமாதானம்..... சமாதானம் எனப் பேசிப் பேசி தனது நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் மாத்திரம் கட்டம் கட்டமாக ஏமாற்றி, முடிவில் உலகப் பொது மக்களையும் ஏமாற்றிய காலம் எப்போதோ கடந்து பழங் கதையாகிவிட்டது.

இப்போது முடியுமானால் உடனடியாகச் சமாதான உடன்படிக்கையில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு, ராணுவத்தை வியட்நாம் மண்ணில் இருந்து வாபஸ் வாங்கு!

இதைக் காரிய சாத்தியமாக்குவதற்கு — நமது நாட்டுப் பாமர மக்களின் எதிர்ப்பை ஸ்தரலமாகக் காட்டுவதற்கு - ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்திற்கும் பெரும் பொறுப்புண்டு.

நமது அரசாங்கமும் தனது முழுச் செல்வாக்கையும் பாவித்து அமெரிக்கர்களை இந்தச் சமாதான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட முயற்சியெடுக்க வேண்டும்.

தவறினால் ஒவ்வொரு மணித்துளிகளிலும் ஆயிரமாயிரமாக இறந்து கொண்டிருக்கும் வியட்நாமியப் பெண்களினதும் குழந்தைகளினதும் சித்திரவதை மரணத்திற்கு நாமும் பொறுப்பாளியாகி விடுவோம்.

மாஸ்கோவைப்பற்றி

மனதில் எழுந்தவை

ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம்

விமானத்தில் இருந்து மாஸ்கோ தளத்திலே காலடி எடுத்து வைத்ததுமே ஏதோ புதிய உலகத்திற்கு வந்திருப்பேன் என்றுதானே நினைக்கின்றீர்கள். அதுதான் இல்லை. ஏதோ காலாகாலந் தொட்டு பழகிய இடத்தில் இருப்பது போன்றே எனக்கு இருந்தது. வரவேற்பதற்காக விமான நிலையம் வந்திருந்த நண்பர் அலைச் சாந்தர் காரில் ஏற்றி தங்குமிடம் அழைத்துச் சென்றார். போகும் வழியெல்லாம் ஒவ்வொரு இடங்களாகக் காட்டி விளக்கிக்கொண்டே வந்தார். பிரயாணக் களைப்பில் அவர் கூறியதில் மிகச் சிலவற்றை என்னைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

பிற்பகல் நகரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்குச் சென்றபோது தான் பல விடயங்களை என்னைக் கண்டு வியக்கக்கூடியதாக இருந்தது. சோவியத் மக்களின் இத்துரித முன்னேற்றத்திற்கு அவர்களின் உடம்போடு பிறந்த சில குணம்சங்களும் காரணமாக இருக்குமோவென நான் சந்தேகப்பட்டதுண்டு. ஏனெனில் அவர்கள் நடக்கும்போது எவ்வளவு வேகமாக நடக்கின்றார்களோ அதேபோல பேசும் போதும் கூட மிக வேகமாகப் பேசுகின்றார்கள். எதிலும் ஒரு வேகம் அவர்களிடம் தென்படுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. இருந்தாலும் மக்கள் தங்களின் தேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக கடைகள் திறந்து வைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து அதிசயித்துப் போன என்னைக் கண்ட நண்பர் 'விடுமுறை நாட்களில்தான் மக்கள் அநேகமாக நகருக்கு வருவார்கள். ஆகவே அன்று அவர்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்க கடைகள் திறந்து வைக்கப்படவேண்டியது அவசியம் தானே? என்று கூறினார்.

பிற்பகல் உண்விதமாக மூடப்பட்டிருந்த கடை ஒன்றின் முன் நானும் நண்பரும் சிகரட் வாங்குவதற்காக நின்றுகொண்டிருந்தோம். கடை எப்போது திறக்கப்படும் என நான் நண்பரிடம் கேட்டபோது, 'இன்னும் இரு விடிகளில் திறந்து விடும்' என்று நண்பர் பதில் அளித்தார். அவர் கூறியபடியே குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கடை திறக்கப்பட்டதைப் பார்த்ததும், தங்களின் கடமையை காலத்திற்குச் செய்யவேண்டும் என்ற சோவியத் மக்களின் கடமை உணர்ச்சி உலகத்தின் சகல மக்களுக்கும் இருக்குமானால் உலகம் வெகுவிரைவில் முன்னேறிவிடும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமே இல்லை.

சிரம்ளின் மதிற் சுவர் ஓரமாக நடந்துகொண்டிருந்தோம்.

பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்

பொங்கல் திருநாளில் எனது இதயங்கலந்த இலக்கிய நண்பர்கள் அனைவருக்கும், குறிப்பாக கொழும்பு கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் கழக உறுப்பினர்களுக்கும் மனப் பூர்வமான வாழ்த்துக்களை 'மல்லிகை' மூலம் தெரி விப்பதில் மகிழ்வடைகிறேன்.

பிரதேச நிர்வாக அலுவலகம்,
அஞ்சல் திணைக்களம்
19, ஸ்டான்லி வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

நெல்லி. க. பேரன்

மக்கள் வெள்ளம் ஒரேபக்கமாக ஓடிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ட நான், நண்பரை நோக்கி 'இவர்கள் எல்லாம் எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்?' என்று கேட்டேன். நண்பரும் திடுக்குற்றவர்போலப் பார்த்துவிட்டு 'நல்லவேளை நாம் நல்லதொரு சந்தர்ப்பத்தை இழக்கவிருந்தோம். நீங்கள் ஞாபகப்படுத்திவிட்டீர்கள்!' என்றார். என்ன என ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். 'சோவியத் மக்களின் தலையாய தலைவனும் தோழர் லெனின் அவர்களின் கல்லறைக்கு முன் காவல் இருக்கும் தோழர்களை ஒருமணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை காவல் மாற்றுவதுண்டு. இப்போது மணி 6 ஆகப் போகிறதல்லவா? மாற்றுக் காவற் தோழர்கள் வருவார்கள். வந்து பாருங்களேன் அது கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும்' என்றார்.

இரண்டே நிமிடங்களில் கிரம்ளின் கோபுரத்தில் இருந்து புறப்பட்டு மணியைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கான முடிக்கத் திற்கு முன் உள்ள சங்கீத ஒலி முடிந்து மணி 6 என்று சுட்டிக் காட்ட முதல் மணி அடிக்க ஆரம்பித்ததும், காவலை மாற்றி

யதோடு முதலில் காவலிருந்த தோழர்கள் திரும்பிப்போக அடியெடுத்து வைப்பதைப் பார்க்கும் முறையில் ஒரு அதிசயம் நடப்பதைப் பார்ப்பது போலவே இருந்தது.

அதுமாதிரம் அல்ல! மக்கள் தங்களின் தலைவனான லெனினை, என்றும் மறக்கமாட்டார்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக மலர்ச் செண்டுகளாலும் மலர் வளையங்களாலும் தங்களின் அன்புக் காணிக்கையை செலுத்துவதைக் கண்ட நான் தனக்கும் தன் நாட்டிற்கும் தனது பிற்காலச் சந்ததியினருக்கும் நல்வாழ்வைக் காட்டிச் சென்ற மேதை லெனினை மறக்காததால்தானோ சோவியத் மக்களின் வாழ்வு இவ்வளவு செழிப்பாகவுள்ளது என்ற எண்ணம் எனது மனதிலே வேசாக ஓடியது.

நாய்கள் அலக்ஸ்சாந்தர் பூங்காவை அடைந்தபோது ஓர் இடத்தில் சிறிது கும்பல் கூடி இருந்தது. அதன் முன்றலில் ஓர் மேடை, மேடையின் மேல் சோவியத் ராணுவ வீரர் ஒருவரின் இரும்புத்தொப்பி, அதன் முன் நெருப்புச் சுடர் ஒன்று

எரிந்துகொண்டு இருந்தது; இங்கும் மலர்ச் செண்டுகளையும் மலர்வளையங்களையும் கண்டேன். ஒன்றும் புரியாது நண்பரைப் பார்த்தபோது நண்பர் அம் மேடையில் ரஷ்யமொழியில் எழுதியிருந்ததை எனக்குச் சொன்னார். 'தங்களின் பெயர் எங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் தாங்கள் தாய்நாட்டுக் காகச் செய்த தியாகத்திற்காக நாங்கள் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகிறோம்.'

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தில் தாய் நாட்டிற்காகத் தியாகம் செய்த எல்லா வீரர்களினதும் பெயர்கள் எமக்குத் தெரியாது. ஆகவே இந்நினைவுச் சின்னத்தைக் கட்டி அவர்களுக்கு நாம் அஞ்சலி செலுத்துகிறோம்' என்றார் நண்பர்.

நகரத்தின் மத்தியில் உள்ள பல கடைகள் மிகப் பழமைவாய்ந்தவையாக இருக்கக் கண்டேன். ஆனால் சிறிது தூரம் சென்றதும் மிகப் பிரமாண்டமான கட்டிடங்களைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. அக்கட்டிடங்களின் கீழ்ப்பகுதியிலும் கடைகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். 'நகரக் கோடிகளில் இப்படிப் பிரமாண்டமாக வீட்டுத் திட்டங்களைக் கட்டிவிட்டு நகர மையத்தை அழகுபடுத்தாமல் விட்டுவிட்டீர்களே?' என்று நான் குறைபட்டதைக் கண்ட நண்பர் நகரத்தை அழகுபடுத்துவதை நாம் எப்போதும் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் மக்களின் முக்கிய தேவையான வீடுகளை உடன் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டியது அவசியம். ஆகவேதான் நாம் மக்களின் அவசர அவசியத் தேவையான வீடுகளைக் கட்டுவதில் முதல் கவனம் செலுத்துகிறோம் என்றார்.

அங்கிருந்து மாஸ்கோ பஸ்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றோம். மிகப் பிரமாண்டமாக எழுந்து நிற்கும் இக்கட்டிடத்தை நான்கே வருடத்தில் கட்டி முடித்ததாக நண்பர் சொன்னார். பழைய காலத்தின் பூதகணங்களின் வேலையாக இருக்குமோ வென எண்ணிய நான் 'ஆமாம் இக்கட்டிடம் எக்காலத்தில் கட்டப்பட்டது?' என்று கேட்டேன். 1950-ல் என்று நண்பர் சர்வசாதாரணமாகப் பதிலளித்தார். அப்போதுதான் இது பூதகணங்களின் வேலையில்லை ஐக்கியமுற்ற சமுதாயத்திற்காக உழைக்கும் மனிதர்களின் வேலை என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. 'இதில் எத்தனை அறைகள் உள்ளன?' எனக் கேட்டபோது 'எனக்குத் தெரியாது. ஒரு அறையில் ஒரு நிமிடத்தைச் செலவிடுவீர்களேயானால் சகல அறைகளையும் பார்த்துமுடிக்க சுமார் முப்பது வருடங்கள் பிடிக்கும்' என்றார் நண்பர்.

சோவியத் மக்களினதும் சோஷலிச சமுதாயத்தினதும் ஆற்றல்களையும், ஆக்க வேலைகளையும் காணும்போது உலகம் முழுவதும் இந்த நிமிடமே சோஷலிச மயமாக மாறிவிடக் கூடாதா என்று மனத்தால் கனவு கண்டேன். அத்துடன் ஐக்கிய சோவியத் சோஷலிஸ்ட் குடியரசின் ஐம்பதாம் ஆண்டு விழாவைக் கொண்டாடும் இவ்வாண்டில் ஒன்றை எம்மால் மறுக்க முடியவில்லை. 100 ஆண்டுகள் சாதிக்கவேண்டியவற்றை சோவியத் மக்கள் ஐம்பது ஆண்டுகளில் சாதித்து விட்டார்கள் என்பதுதான்.

ஆமாம் வைரவீழாவையே தன்னடக்கத்துடன் பொன் விழாவாகக் கொண்டாடுகின்றனர்.

★

நாங்கள் மீன் வாங்கச்

சென்றோம்

‘மகன் சந்தைக்குப் பெய்த்து மீன் துண்டொன்று வாங்கிக்கொளுவாங்க’

வேலியோரமாகப் புற்செதுக்கிக்கொண்டிருந்த நான் உம்மாவின் குரலுக்கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்தேன்.

நேற்று நான் வாப்பாவுடன் பீலி பொருத்தப்போனது உம்மாவுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் இப்படி உரிமையோடு சொல்கிறாள். இருந்தாலும் ஆடை கோடைக்கு என்கையில் சேரும் இரண்டொரு ரூபாக்களை செலவுசெய்வதில் எனக்குக் கொஞ்சம் விருப்பக் குறைவுதான்!

‘உம்மாவிடம் அவிழ்தவிழ்த்துத் தருவதற்கு எங்கே இருக்கிறது? இல்லாததால் தானே சொல்கிறாள்’ எனது சிந்தனை இன்னொரு கோணத்தில் நியாயம் சொன்னது.

‘பத்து மணியாகிட்டுது..... ஆணத்துக்கொண்டுமில்ல சீக்கரம் போங்க மகன்’

மண்வெட்டியை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு வாளியிலி

ருந்த தண்ணீரால் கால்சைக்களைக் கழுவிக்கொண்டு பாதைக்கு வர வெளிக்கிட்டான்.

எனது வாப்பா ஒரு தொழிலாளி. அந்தத் தகரத்தொழில் அவருக்குப் பரம்பரையாக வந்து வாய்த்தது. அந்தக் காலத்தில் கைவேலைப்பாடுகளுக்கு நிறைய வரவேற்பும் மதிப்பிடுந்தபோதிலும் தற்காலத்தில் அதற்கெல்லாம் பெரிய பெரிய நிறுவனங்களுடன் போட்டிபோட வேண்டியிருக்கிறது.

தகரத்தாள், ஈயம் இத்தியாதி சாமான்களைச் சில்லறையாக வாங்கிச் சமாளிப்பதே பெருங் கஷ்டம். இதையெல்லாம் பாவனையாளர்கள் புரிந்து கொள்ள நியாயமில்லைதான்!

நான் சின்னப் பையனாக இருக்கும்போதே வாப்பாவின் பட்டறையில் கைவேலைகள் செய்தும், உதவி செய்வதினாலும் எனக்கும் அத்தொழிலில் ஓரளவு பரிச்சயம் வளர்ந்தது. வாப்பாவும் என்னை, அந்தப் பரம்பரைத் தொழிலைத்தானும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதினாலோ என்னவோ தகரமடிக்க, பீலி பொருத்தச் செல்லும்போதெல்லாம் என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போவார்.

‘சமுன் எங்கபோற...?’
 பள்ளியடி அமீர் நானுவின்
 கடையிலிருந்து எழுந்த இக்குரல்
 ஏற்கெனவே பழக்கப்பட்டு
 நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்பு
 கேட்கும் குரல் போலிருக்கிற
 தேயென்று திரும்பிப் பார்த்
 தேன்.

‘ஆ..... எப்ப வந்தீங்க?’
 என்று கேட்டுக் கொண்டே
 நெருங்கினேன். அவன் எனது
 பள்ளிக்கூட நண்பன்தான்!

‘நேத்து ராவுதான் வந்தது.
 நீ எங்க போறாய்?’

‘நான் சந்திக்குப்போறன்’

‘நில்லு நானும் வாரன்’
 என்றவாறு அவனும் எனனுடன்
 வந்தான்.

பள்ளிக்கூடத்தில் அவனும்
 நானும் ஆரம்பம் முதல் ஒன்
 ருகத்தான் படித்தோம். ஜி.
 லீ. # பரீட்சையில் நான் சித்
 தியடைந்தபோதும் தொடர்ந்து
 படிக்க மனமிருந்தும் அதைவிட
 முக்கியமானது இல்லாததால்
 ஒதுங்கிக் கொண்டேன்.
 அவனோ, தோல்வியடைந்த
 போதும் அதைப்பற்றிக் கவ
 லையே கொள்ளாது கடையில்
 போய்ச் சேர்ந்துகொண்டான்.

அது அவனுடைய தகப்
 பனின் சொந்தக்கடையேதான்!
 பிறகென்ன இராஜ வேலைதான்.

அதற்கேற்றற்போல ‘சின்ன
 மொதலாளி’ என்று காண்பவர்
 களெல்லாம் பல்லிளிக்கத்
 துவங்க, தானாக அவனுக்கொரு
 அந்தஸ்தும் உருவாக்கிக் கொண்டு
 வந்தது. நேரத்துக்கு நேரம்
 சிகரட்டும்..... விதவிதமான
 உடைகளும்..... தன்னுடன்
 நன்றாக நெருங்கிப் பழகிய நண்
 பர்களைக்கூட ‘நீ... நில்லு’ என்
 றெல்லாம் பேசுவதும் அந்த

அந்தஸ்தை மகிமைப் படுத்தத்
 தான் போலும்!

‘மாலு... மாலு... மெனே
 என்ட்’ (மீன்மீன் இங்கே வாருங்
 கள்)

சந்தையை நெருங்க
 நெருங்க வழமைபோல் மீன்
 வியாபாரிகளின் இந்தச் சத்தங்
 கள் எம்மை வரவேற்றன.

‘இன்டக்கி நல்ல மீன் வந்
 தீக்கிபால’

‘இது நல்லா மீன் படுற
 காலந்தானே’ நான் சொன்
 னேன்.

பாதையின் இருபக்கங்களி
 லும் காண்களுக்கு மேலால் பல
 கைகளைப் போட்டு அதன்மேல்
 மீன்களைப் பரப்பி வெட்டி விற்
 ருக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பளபளவென மின்னும்
 சிறிய குட்டிமீன்களை அங்கே
 கண்ணுற்றதும் எனக்கு இயல்
 பான ஆசை.

‘பொரிக்கிறத்துக்கு இது
 நல்ல சாமான்’

‘சீச்சீ... எங்கட ஊட்டில
 இந்தச் சின்ன மீனியல் ஒண்டுக்
 குமே கிட்டவாங்க மாட்டாங்க’
 அவன் சொன்னான்.

‘அப்பிடியா.....?’

‘எங்கட ஊட்டாக்களுக்கு
 இப்பிடியெல்லாம் கெடக்கியல்
 லையே’ என்று நான் மனதுக்
 குள்ளால் சொல்லிக் கொண்
 டேன்.

‘கெலவல்லன்தான் நாங்க
 எப்போம் வாங்கிய’

கவையில் கூடியதும் உஷ்
 ணம் குறைந்ததுமான அம்மீன்
 எப்பொழுதுதான் நான் கடை

சியாகச்சாப்பிட்டேனோ எனக்கு
ஞாபகமில்லை.

‘அது ஆணத்துக்கு மிச்சம்
தெறம்’ ஏதாவது நானும் பதி
லுக்குச் சொல்லித்தானே யாக
வேண்டும்.

‘அதும் ஒரு நாளக்கி
கொறஞ்சது பத்துருவக்காவது
வாங்கோணும்’ அவன் பெரு
மையாகச் சொல்லிக்கொண்
டான்.

‘ஆ.....’ நான் புன்னகைத்
துக்கொண்டேன்.

என்னுடைய நிலையை நான்
எப்படித்தான் வாய்திறந்து
சொல்வேன்! நாங்கள் வாங்கு
வது எப்பொழுதுமே தரத்தில்
குறைந்த மீன்தான். கவையோ
குணமோ இல்லாமல்போனாலும்
அப்படியான மீன்களால்தான்
எங்கள் வீட்டு நிலையைச் சமா
ளிக்க முடியும்! ஏதோ தம்பி
தங்கையரின் கண்ணிறையப்
பெரிய பெரிய மீன் துண்டுகளை
வைத்தால்தான் அவர்கள்
சோறு கொஞ்சம் தின்பார்கள்.

சடுதியாக எனது கண்கள்
அவனுடைய டெட்ரோன்சேட்
சேப்பில் நிலைகுத்தி நின்றன.
பத்து ரூபாய்த் தாள்கள்.....!

எனது சேப்பை நினைத்துப்
பார்க்கிறேன். அந்த ஒரேயொரு
ஒருரூபாக் குற்றி....

ஆனால், இருவருமே மீன்
வாங்கத்தான் வந்துள்ளோம்.

எனக்கு வெட்கம் வெட்க
மாக வந்தது. ஏன்தான் இடை
யில் இவன்வந்து சேர்ந்தானோ
என்று கோபம் கோபமாகவும்
வந்தது.

அவன் பத்து ரூபாவை நீட்
டும்போது, நான் எப்படி ஒரு
ரூபாவை நீட்டுவது...? அவன்
‘கெலவல்லன்’ வாங்கும்போது
நான் எப்படி சுறா வாங்குவது?
சொல்லாமலேயே மெதுவாக
நழுவிவிட்டாலும் நல்லதுபோல்
பட்டது எனக்கு!

‘ஆ..... லாபட்ட மாலு...
லாபட்ட மாலு..... புஞ்சி முத
லாளி..... மெஹைண்ட’ (ஆ...
நயமாக மீன்... நயமாகமீன்...
சின்ன முதலாளி..... இங்கே
வாங்க)

மீன் வியாபாரிகளின்
அழைப்பு அவனுக்குத்தான்.
விதியே என்று அவனுக்குப்
பின்னால் நானும் இழுபட்டுப்
போய் நின்றேன்.

இருவரும் மாறிமாறிப் புன்
னகைத்துக் கொண்டனர். அது
மீன்காரரின் தந்திரமோ என்
னவோ, அவன் குளிர்ந்துபோய்
நின்றான்.

‘கீயடத முதலாளி...ஓனே?’
(எவ்வளவுக்கு முதலாளி வேண்
டும்?)

‘ரூபியல் தறையடவிதர
தென்ன’ (பத்து ரூபாவுக்குப்
போல் தாங்க)

அங்கே ‘கெலவல்லன்’ மீன்
மாத்திரம்தான் இருந்தது.

பெரிய மீன்குற்றியென்றை
வெட்டி முதலில் இலையிலும்
பின் கடதாசியிலுமாகச் சுற்றிக்
கையில் கொடுத்தான்.

எனக்கு எனது நிலையை
எண்ணிப் பார்க்கவே இயலாம
லிருந்தது. என்னத்தைச் சொல்
லித் தப்புவதென்ற யோசனை...!

சேப்புக்குள் கையைப் போட்டு புதுப் பத்துருபா நோட்டொன்றை இழுத்து..... 'சுவீஸ்' லென்று பெருவிரலையும் அடுத்த விரலையும் அழுத்தி ஒருவித ஒலியை எழுப்பி நீட்டினான்.

என்னை அறியாமலே எனது கைவிரல்கள் சேப்பினுள் இருந்த ஒருருபா நாணயத்தைத் தடவிப் பார்த்தன.

'நீ வாங்கல்லியா.....'

நான் வெகு நேரமாக எதிர்பார்த்த கேள்விதான் இது. என்னால் எப்படி இந்த மீன் வாங்க முடியும்.....? என்பதை அவன் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லைத்தான்.

'நான் இப்பவே வாங்கல்ல. கொஞ்சம் சாரிக்கடேல நிச்சிய நானவக் கண்டிட்டு வரோணும்' தப்பிக் கொள்வதற்காகச் சொல்லிய சுத்தப்பொய்.

'அப்ப நான் பொகட்டா'

'நல்லம்' தலையை ஆட்டி நிரம்பிப் பொங்கிய மகிழ்ச்சியைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் வழியனுப்பினேன்.

அவன் திரும்பி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

எனது கால்கள் மெல்ல நகர்ந்தன. கண்கள் மீள் பலகைகளையெல்லாம் நோக்கிச் சுழன்றன. அளவில் பெரிய விளையில் சிறிய மீன் எங்கே இருக்கிறது என்பதை நாடித்தான்.

தேடியது காட்சித்தந்தும் ஒரு ரூபாவுக்கும் சுறாமீன் துண்டொன்றை வாங்கிக்கொண்

டேன். அதற்குக் 'கெலவல்லன்' வாங்கினால் இதன் ஐந்திலொன்றும் கிடைக்காது.

இனி வீட்டுக்குச் செல்வ வேண்டும்!

வந்த பாதையாலேயே சென்றால் சிலவேலை இடையில் அவனைக் கண்டு விடக்கூடும். கான்பது எப்படிப் போனாலும் இம் மீன்துண்டைத் தூக்கியபடி அவனை நினைத்துப் பார்க்கவே எனக்கு ஒருமாதிரியாக இருந்தது.

'ஓ! எனது நிலையை அவன் கொஞ்சமாவது சிந்தித்துப் பார்த்துப் பேசவில்லையே..... அவனுடைய நிலையில் வைத்துத்தானே என்னுடன் உரையாடினான்.....'

எப்படியோ அரைமணி நேரத்துக்கு மேல் அங்கேயே மீண்டும் மீண்டும் சுற்றிச் சுற்றிக் கழித்தாகிவிட்டேன். வீடு போய்ச்சேர வந்த வழியையே நாட முனைந்தபோது... இடையில் அவன் என்னைக் கண்டு கொண்டான். என்னை ஒருவித அவமானம் இப்பொழுதே சூழ்வது போலிருந்தது. அதற்காக இங்கே சும்மா நேரத்தைக் கடத்துவதா? வீட்டில் உம்மா என்னை எதிர்பார்த்திருக்கும் தோற்றமும், பட்டறையில் வாப்பா தனியே கஷ்டப்படும் தோற்றமும் எனது நிலைவை ஊடறுக்க.....

மெல்லத் திரும்பினேன், முதல்நாள் பொழிந்த மழையால் சேறும் சந்தியுமாகக் கிடந்தபோதும், அந்த ஓடையடிக்குறுக்குப் பாதையை நோக்கி எனது கால்கள் நகர்ந்தன. ★

அபூர்வநிகழ்ச்சி

தமிழாக்கம்:

‘நீள்கரை நம்பி’

கிராமத்தை நோக்கிப் பயணமாவதற்காக காலி பஸ்தரிப்பு நிலையத்தை அடைந்தேன். அந்திப் பொழுது மறைந்து இருளின் ஆட்சி தரையில் விரியும் வேளை. அப்பொழுதுதான், நாகொடை பஸ் ஆறுமணிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது. அடுத்த பஸ் இரவு எட்டரை மணிக்குத்தான் இன்னும் இரண்டுமணி நேரமிருப்பதால் பிரயாணிகள் தங்குமடத்தினுள் சென்று மெதுவாக உலாவிக்கொண்டே என் சிந்தனைத் தேரை ஓடவிட்டேன்.

இருளின் முக்காடு புவியில் விரியும் நேரத்தில் பட்டணத்தில் நிச்சல அமைதி தோன்றிவிடும். நகரம் களைப்பில் ஆழ்ந்துவிடும். இருள் உலகில் கவிந்து கொள்ளமுன் தூரக் கிராம மக்கள் பஸ்வண்டிகளில் ஏறிச் சென்று விட்டால் எங்குமே வெறிச்சோடிக்கிடக்கும். வாழ்வின் பெரும்பகுதியை பஸ்வண்டிகளில் கடத்தும் எனக்கு இக்காட்சிகள் கண்முன்னே அந்தி

வான மின்வலாகத் தோன்றி மறைகின்றன. அங்குமிங்குமாக உலாவித் திரிந்தாலும் கணப்பொழுதில் என் நெஞ்சில் வெறிச்சென மயான அமைதியாகப் போகும் இந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்தின் சோகநிலை மாறி மாறித் தோன்றுகிறது.

பஸ் நிலையத்தின் எதிரில் நெளியும் பாதையில் ஓடும் கார்களின் ஒலிகள் மின்வெட்டி மறைவதுபோலக் கேட்டன. பாதைக்கு அப்புறமாக மதில் அமைந்துள்ளது. நிலையத்தில் ஒவ்வொரு கிராம பஸ்வண்டிகள் தரிப்பதற்காக, இரும்புத் தூண்களில் மாட்டப்பட்டுச் சங்கிலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. அந்தத் தூண் ஒன்றில் சாய்ந்துகொண்டேன். மதிலுக்கு அப்புறமாகப் பொங்கி எழும் கடலும் தென்படுகிறது. அதிலிருந்து எழும் ஓசை பல லயங்களில் அமைந்துள்ளது. அந்த ஓசையில் இனந்தெரியாத பய உணர்வு என்னுள் கிளர்ந்தெழுகின்றது. அவ்வொலிகளை பாதையில் கார் பஸ்வண்டிகள் ஓடும்

சப்தங்கள் அடக்கிவிடுகின்றன. நிசப்தத்தின் மத்தியில் சமுத்திர ஓசை என்னைச் சுற்றி வட்டமிட உணர்விழந்த பிரமையில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன். எதிர்கால முன்னேற்றமற்ற வாழ்க்கையைப் பற்றி சிந்தித்தேன். இவற்றின் அர்த்தமென்ன? வார்த்தையில் விபரிக்க இயலாத சோக கானத்தில் என் நெஞ்சு வேகிறது. சுற்றி இருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான மின் விளக்குகள் எரியத் துவங்கியதும் என் சிந்தனைத் தேர் ஸ்தம்பித்தது. புது உலகத் தோற்றப் பிரமையில் மின் ஒளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பகுதிகளைப் பார்வையிட்டேன். மதிலுக்குள் நின்ற கடிக்காரத்தம்பத்தில் மின்வெளிச்சம் பளிச்சிட்டது. நேரம் ஏழு ஐந்து என்பதைக் காட்டியது. சற்று நேரத்துக்கு முன் குமிழிட்ட ஆயிரம் ஆயிரம் கற்பனை நினைவுகள் பற்றி வியப்படைகிறேன். அவைகள் சிதறுண்டு போய்விட்டன. மீண்டும் பஸ் நிலையத்தில் அங்குமிங்குமாக உலாவத் துவங்கினேன்.

கடிக்காரத் தம்பம் ஏழரை மணியைக் காட்டியது. இதற்குள் பல பஸ்வண்டிகள் வந்து போய்விட்டன. அருகிலிருக்கும் கடைகளின் வாணொலிப் பெட்டிகளின் கூக்குரல்கள் ஒன்றோடு ஒன்று போட்டியிட்டன. இருளாட்சியின் பலம் அதிகரிக்க சனம் குறையத் துவங்கியது. நகரத்தை ராஜ்யமாக்கிக் கொண்டோர்களின் நடமாட்டமே இருந்தது. ஏழரை மணி வரை காத்திருந்த என்னுள் பயம் கவ்விச் கொண்டது. ஊர்ப் பக்கம் போகும் பஸ் இவ்வளவு தாமதமேன்? இப்படிக்கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கிருந்து புறப்படும் அந்த வண்டி

நாகொடையிலிருந்து சுமார் ஏழரை மணிக்கு வரவேண்டும். ஏழு நாற்பத்தைந்து ஆகிறது. வண்டியை இன்னமும் காணவில்லை. பிரயாணிகள் தரிக்கும் சாலையோடு இணைந்திருக்கும் காரியாலய மேலதிகாரி ஒருவரிடம் கேட்கச் சென்றேன். 'தற்பொழுது இங்கு வந்த வண்டிகள் தாமதித்துவந்ததால் அந்த பஸ்ஸும் கணங்கித்தான் வரும்' என்றார். அப்படியானால் ஒன்பது மணிக்குத்தான் வீடு சேரவேண்டுமா? இராப் போஜனமும் எனக்குக் கிடைக்காமல் போகும் 'மாலையில் தான் வருவேன்' என்று முன்னறிவிப்புக் கடித மொன்றை எழுதிப் போடாமையே இப்பொழுதுதான் தவறென உணர்கிறேன். கால்கள் உளைவதால் தங்குசாலையில் பேய் அமர்ந்து கொள்ளலாமே

தங்குமிடத்தின் கதவுப் பக்கமாக சிறியதொரு மின்விளக்கு மாத்திரமே எரிந்துகொண்டிருந்தது. சாலையில் பலகை வாங்குகள் சில இருந்தன.

அதில் ஒன்றில் நான் அமர்ந்து கொள்கிறேன். என்னைத் தவிர சாலையில் நான்கு பேர் இருந்தனர். சிறிது நேரத்துக்குள் கால்களை நீட்டி வாங்கில் சாய்ந்து கொள்கிறேன். பஸ் வரும் அரவம் கேட்டது. எழும்பினேன். நாகொடையிலிருந்து வந்த பஸ்வண்டிபோலும், சாலை வாயிலுக்கு வந்ததும் அதன் இலக்கம் கண்களில் பட்டது. ஆமாம்..... இது ஊர் வண்டியல்ல. பத்தேகம் பஸ். ஊர் பஸ் இலக்கம் நூற்று அறுபத்தியெட்டு. எட்டுமணியாகிறது. நிலையத்தில் வண்டி தரித்ததும் நால்வரில் மூவர் எழும்பிச் சென்றுவிட்டனர். நானும் இன்னொருவர் மாத்திரமே

சாலைவில் மீதிருந்தோம். வெளி
பே வந்து கலையொன்றில்
தேநீர் அருந்த நினைத்தேன்.
பஸ் இன்னும் கணங்கினால் இர
வுச் சாப்பாடு கிடைக்காமல்
போய்விடுமல்லவா! தேநீர்
அருந்தியபின் சிறிது நேரம் உலா
வலாம் என்ற உத்தேசத்தில்
எழும்பினேன்.

நான் எழும்பியதைப் பார்த்
திருந்த மற்றவரும் எழும்பினார்:

‘ஐயா! நீங்களும் பத்தே
கம பல வரும்வரைதான் காத்தி
ருக்கிறீர்கள்?’ என்றோடு
வெளியே வந்த அம்மனிதர்
என்னிடம் கேட்டார்.

‘இல்லை. நாகொடை பஸ்
வரும்வரை காத்திருக்கிறேன்’

‘அப்படியானால் கணங்குமே’

‘நீங்கள் அதிலா போகிறீர்
கள்?’ என நான் கேட்டேன்.

‘இல்லை. நான் சிறுதூரத்
தொலைவில் தான் இருக்கிறேன்.
இன்னொருவர் வரும்வரை காத்தி
ருக்கிறேன்’ என்றவாறு என்
னோடு மடத்தைவிட்டும் வெளி
யேறினார். அவர் ஆப்பாணையில்
வேக தெதியில் போவது என்
கண்களில் பட்டது. மின்விளக்
குத் தம்பங்களைக் கடந்து இரு
ளில் மறைந்தார்.

தேநீர் பருகியபின் சோம்
பல் களைப்பில் சற்று உலாவி
னேன். மணி எட்டரை ஆகி
விட்டது. தேநீர் அருந்தும்
இடைவேளைக்குள் நாகொடை
யில் இருந்து கிளம்பிய பஸ்ஸும்
வந்தது. அது மீண்டும் புறப்பட
ஒன்பதரை ஆகும். அதுவரை
யில் என்ன செய்வேன்? இப்
பொழுது தொலைவில் எய்தாத
மின்விளக்குகள் சில அணைந்து

விட்டன. நீண்டு விரித்த விஸ்
தாரம் பெற்ற இந்த நிலையத்
தில் ஒரேயொரு பஸ் மாத்திர
மேதரித்திருக்கின்றது. வாடொ
லிகளும் ஓய்ந்துவிட்டன. அதில்
ஒன்றுமட்டும் மதுரகாணம்
இசைக்கும் ஒலி காற்றோடு
கலந்து என் காதுகளில் மோ
துகின்றது. மீண்டும் பிரயாணி
கள் தரிக்கும் சாலைக்கு செல்கி
றேன். அந்தச்சாலையை ஏகாந்த
இருள் பற்றிச் கொண்டுள்ளது.
வாங்கொன்றில் குப்பிவிளக்கு
ஆடம்பரமற்று எரிந்து கொண்
டிருக்கின்றது. இது ஏற்கனவே
என் கண்களில் படவில்லை.
நான் அமர்ந்த வாங்கின் மறு
முனையில் உட்கார்ந்திருந்தவர்
தன் கால்களை வாங்கின் மேல்
முடக்கி வைத்து, அதன்மேல்
முகவாயைப் புதைத்து தூங்கும்
பாவனைபோல் எனக்குத் தோன்
றியது. அவர் காக்கிறிறக்
கோட்டொன்றை அணிந்திருந்
தார். அதிலிருந்த செம்புத்
தகடொன்று மின்னிப் பளிச்
சிட்டது. ஆமாம்..... அவன்
மடத்தின் காவல்காரன் என்
பதை அறிந்தேன். எரிந்து
கொண்டிருக்கும் குப்பி விளக்
கின் வெளிச்சம் அதன் அருகில்
குவிந்திருந்த கோணிக் குவிய
லைக் காட்டியது. அதைத்
தேவை உணர்வோடு பார்க்கி
றேன். சற்று நேரத்துக்குள்
கோணிக் குவியல் மெல்ல
அசையத் துவங்கியது. அது
மாத்திரமல்ல, நாயின் விழிகள்
மின்னுவது போன்று ஒரு மினு
மினுப்பும் தென்படுகிறது.
அதை அறிய ஆவல் மீறவில்
நெருங்கிச் செல்கின்றேன்.

‘லாம்பொளியில், ஒருகால்,
நாயின் முகமொன்று இவை
கள் மாத்திரமே துலாம்பரமா
உத் தெரிந்தன. நாய் என்ன
வேலை செய்கிறது? அதுதான்

புலப்படவில்லை. மேலும் ஆவலோடு பார்க்கிறேன். கோணிக்கு வெளியே நீண்டிருந்த காலை, நாய் மோப்பம் பிடிக்கும் பாங்கில் நக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இவைகள் தவிர வேறெதுவும் கண்களில் படவில்லை. அடியெடுத்து முன்னே வைக்கிறேன். நாய் உறுமிக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்தது. உலகமே இருண்டு விட்டதுபோல் தோற்றம். கால்களும் மின்சாரம் பாய்ந்தாற்போன்று நடுக்கம். அப்படியே இயக்கமற்றுச் சிலையாகி விட்டேன்.

‘ஏய்..... ஏய்..... நீ சும்மா இரு. அவர்கள் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருக்கும் பெரியவர்கள். சும்மா இரு’

கோணிக் குவியலிலிருந்து குரலொன்று வெளிக்கிட்டு வருவதை அவதானித்தேன்.

‘ஏய்... ஏய்... சும்மா இரு’

அந்த ஓசை வந்த திசையை நோக்கி என் கண்கள் பாய்ந்தன. இதயம் வெடித்துச் சிதறுமாப்போல் ஓட்டம்.

உறங்கிக் கிடந்த அம்மனிதன் படுக்கையைவிட்டு சிரம சாத்தியத்துடன் சிரசை உயர்த்தி நாயோடு பேசுகிறான்.

இப்பொழுது அவன் முகம் தெளிவாகப் புலப்பட்டது.

சிதைந்த கேசம். இடை வெளியிட்ட முக ரோமம். அதில் பாலைவன வரட்சி. இவைகள் பிச்சைக்காரன் என்பதை விமர்சித்தன அவனின் ஒரு கன்னத்தின் பெரும் பகுதியை கறுத்த வடு ஆக்கிரமித்திருந்தது. நாய் அமைதியானது. மீண்டும் சாய்ந்து கொள்கிறான்.

சிறிது நேரத்துக்குள் அருகே சென்று அவனை இனங்கண்டுகொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு ஆர்வ நினைப்பு தோன்றுகின்றது. நாயின் பழக்கமும் அவனின் கூக்குரலும் பெருத்த வியப்பை அளிக்கின்றன. அவன் அருகே செல்ல முடியவில்லை. மீண்டும் நாய் குரைத்துக் கொண்டு வெளியே பாய்ந்தது.

‘சனியன் கேடா பிடித்திருக்கு’

இவ்வளவு நேரமும் தூங்கிக் கொண்டிருந்த காவல்காரனின் முணுமுணுப்பு என்காதில் லேசாக விழுந்தது.

‘ஐயா! பயந்தீர்களா.....?’

‘ஏன்? அந்த வாங்கைக் கொளுத்தவா? அல்லது அதை அணைத்துவிடு. இல்லையேல் தூர எறிந்துவிடுவேன்’ எனக் கறுவியவாறு காப்பாளன் என்னருகே வந்தான்.

‘என்ன ஐயா நீங்கள் பயந்தீர்களா?’

‘இல்லை! இல்லை! நான் சும்மா வந்தேன்’ அவனோடு நானும் சாலையைவிட்டு வாயிலை அடைந்தேன்.

‘இந்தப் பிசாசால் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. யாராவது இங்கு வந்தால் கூக்குரல் போட்டுக் கத்துவது சனியனின் வழக்கம். ஏன் இந்தக் குரவை?’

வாயிலில் நின்ற காவல்காரன் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறான். திடீரென கலைக்கப்பட்டதால் அவன் வதனத்தில் கோபத்தின் ரேகைகள் நெளிவதை நான் கண்டேன்.

‘நாய்க்குச் சரியான பாடம் படிப்பிக்கிறேன்’ சாலையை

விட்டிநங்கிய காவல்காரன் முக்கிய இரகசியமொன்று கூறும் பாவனையில் என்னோடு சொன்னான்.

‘அவன் கண்களில் படாமல் மறைவிடமொன்றில் வைத்து அந்த நாயைத் துப்பாக்கிச் சூட்டில் வீழ்த்த வேண்டும். பெரிய தலையிடி இது. நேற்று சாயந்தரம் கண்களை மூடிச் சாய முடியாமல் போய்விட்டது. அந்த மனிதனும் நகரம் முழுதும் அலைந்து சேகரித்த காசினால் வாங்கிப் போடும் விஸ்கோத்தில் உண்டு கொழுத்த கொழுப்பிலே என்னவோ மனிதன்மேல் சிறிப் பாய்கிறது முதேவி. ஐயா! நீங்கள் பார்த்தீர்களா அவன் கால்களை?’

சிரசை மட்டும் அசைத்து ‘ஆம்’ என்றேன்.

‘பெரிய ரணம். அவிந்து அழுகிக் கிடக்கிறது. நாய்க்கும் விடியும்வரை நக்குவதுதான் வேலை. எங்களுக்கு இங்கு நிம்மதி இல்லை. அவன் இல்லாத தருணத்தில் சூடுபோடுகிறேன்’ என்றவாறு தன் மேலங்கிப் பைக்குள் கிடந்த சுருட்டொன்றை மெல்ல இழுத்துச் தீக்குச் சிசைய உராஞ்சிப் பற்றவைத்தான். அவனும் சஞ்சரித்த சோக உலகத்திலிருந்து வெளி வருவதை அறிந்துகொண்டேன்.

‘ஐயா! நீங்கள் யடலகமத்துக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவரா?’

‘ஆம்’ என்றேன்.

‘அந்தப் பெண்கள் பாடசாலை அருகில்தானே...’ என்ற சந்தேக உந்தலில் பேச்சை இழுத்தான்.

‘ஐயாவின் அப்பா எனக்கு நன்கு அறிமுகமானவர். அவர்

விபத்தில்தானே மரணமாடார் என்றபின் அமைதியானான்.

‘இம்மனிதன் இங்கு வரத்துவங்கி எவ்வளவு காலமாகிறது?’ என அவரை நான் வினவினேன்.

‘இல்லை, எட்டு மாதங்களாக இங்கேதான் இருக்கிறான். கடவுளே! இந்த மனிதன் குடகம்பானப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன். சென்ற காலங்களில் நல்ல சம்பத்துக்களுடன் சீரும் சிறப்புமீ பெற்று வாழ்ந்தவன். நீதிமன்றங்களில் வழக்காடி பணத்தை வீணாக்கியதோடு அசையாத செல்வங்களையும் பிறருக்குப் பறிகொடுத்தான். உற்றுரே அவனுக்குச் குனியம் செய்துவிட்டார்கள் அதன் விஷத்தில் உடம்பு முழுதும் அழுகிப் புழுமொய்த்துவிட்டது.

ஐயா! நீங்கள் போகும் பஸ் இடையில் வந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தைப் பாழடிக்கும் ஒப்படி பஸ்களை நான் கண்டதே இல்லை’ என்று கூறிவிட்டு அவன் கடைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

மீண்டும் சாலைக்குப் போய் வாங்குப் பக்கத்தை எட்டிப் பார்த்தேன். விளக்கு அணைந்திருந்தது. எங்குமே ஏகாந்த இருள். கொஞ்ச நேரம் வெளியில் உலாவத் துவங்கினேன். தூரப் பயணமாகும் பஸ் ஒன்று நிலையப் பக்கமாகத்திரும்பியது. அதன் உயரே கண்ணாடிச் சட்டத்துள் எரியும் மின் விளக்குகளால் இலக்கங்கள் தென்படுகின்றன. ‘நூற்றி அறுபத்தி எட்டு’ என்பதை அறிந்ததும் என்னுள் சந்தோஷம் கிளர்ந்தெழுகின்றது.

நேரம் இங்கே வீணாகிவிட்டது. வீட்டை அடைந்தேன்.

ஓரிரு முறைதான் மனைக்கு வந்துள்ளேன். ஓர் இரவை மாத்திரமே வீட்டில் கழித்துள்ளேன். எல்லாப் பயணங்களின் போது காலி பஸ் நிலையத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் வேளை அந்த அபூர்வ மனிதனைப் பற்றிய நினைப்பு என் மனதில் மோதிக் கொள்ளும். அவன் அங்கு இருப்பானா? என்று சில சமயங்களில் விபரமாகப்பார்த்தேன். அவனை அங்கு காணவே இல்லை.

என் தகப்பனின் மரணத்துக்குப் பின் வீட்டில் ஒவ்வொரு வருஷமும் பிக்குகளுக்கு அன்ன தானம் வழங்குவது வழக்கம். இதற்காக சில தினங்கள் விடுமுறையில் வீடுவந்துள்ளேன்.

அன்னதானத்தின்பின் நாங்கள் படும் அவஸ்தை சொல்லுந்தரமன்று. தானம் முடிவற்றதும் உடல் உளைவு தீர இரவு வரை தூங்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் படுக்கையை அடைகிறேன்.

ஆனால் மாலை நான்கு மணிக்கே விழித்துக் கொள்கிறேன். இந்த நித்திரைக்குப் பிறகு தைரியமிழந்த நிலைக்கு ஆளாகிறேன். பகல் நேரத்தில் சனங்களால் நிரம்பி வழிந்த மனையும் முற்றமும் தற்பொழுது பேயாட்டத்தலக் காட்சி போல் என் நெஞ்சிலும் கண்களிலும் தோன்றித் தோன்றித் மறைகின்றன.

வீட்டு இஸ்தோப்புப் படிக்கட்டில் அமர்ந்ததும் சிந்தனை ஓடத் துவங்கியது. பவனத்திலும், மனதிலும் சுமை இருப்பதாக உணர்கிறேன். எங்கள் வீடு சிறியதொரு குன்றில் அமைந்துள்ளது. இஸ்தோப்பில் நின்று நாற்புறத்தையும் நோட்டம் விட்டால் நெற்கழனிகளும்

நடுவே வளையும் பாதையும் கண்களில் துலாம்பரமாகத் தென்படும். அப்பாதை பன்சாலை வரை நேராகச் சென்று வளைவதையும் அறியலாம். அப்பாதையில் என் விழிகளை ஓடவிட்டேன்.

பாதையின் தொலைவில் வேகமாக வந்த பைசிக்கிள் காரன் வளைவில் மறைந்து கொள்கிறான்.

போத்தலோடு கிராமமன்றப் பாதை வழியாக வந்த ஒரு பெண் பிரதான வீதியை அடைகிறாள்.

இவற்றை நான் வெறுப்பில் பார்க்கிறேன்.

ஒரு மணிநேரம் தாண்டி விட்டது போலும். மீண்டும் குனிய வெளிக்காட்சிகள் தோன்றி மறைகின்றன. அழகைக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டு ஈக்கூட்டங்கள் என்னைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் ஓசை என்னை என்னவோ செய்கின்றது.

திடீரென மனித உருவமொன்று கீழிருந்து வீட்டை நோக்கி வருவதாகத் தென்பட்டது அவ்வுருவம் மனைக்குவரும் ஒற்றையடிப் பாதையில் அடியெடுத்துவைக்கின்றதுபோலும். இந்நேரத்தில் யார்தான் வருகிறார்? தலையை உயர்த்திப்பார்த்தேன். முற்றத்தில் வந்த அம் மனிதன் ஏதோ தேடும் பாவனையில் அங்குமிங்குமாகப் பார்த்தான். அவன் பார்வையில் இழந்த தன்மை 'ஸ்பஷ்ட'மாகியது.

'யாரைத் தேடுகிறீர்கள்?' எனக் கேட்டேன்.

'.....'
அவன் விசரமாக இருப்பானா?

கிழிஞ்சல் கோட்டும் சவர்க்
காரம் படாத சாரமும் அணிந்
திருந்தான். கையில் ஒரு கயிறு
உருண்டையும் இருந்தது. என்
னருகில் நெருங்கி வந்தான்.

‘முதுகில் கறுப்பு வடுவும்,
ஊதை நிறமுமான நாயொன்று
இப்பக்கம்வந்ததா? பணிவோடு
கேட்டான்.

‘இல்லை’ என்ற பதிலோடு
அவன் முகத்தைத் தேவை
உணர்வோடு பார்க்கிறேன்.
பழைய நினைவு முடிச்சொன்று
என் மனதில் அவிழ்கிறது. இம்
மனிதனைக் கண்டபொழுதில்
நினைவில் வரவில்லை. ஏனோ?
அன்று முகத்தை இருட்டில்
பார்த்தேன். அதே முகம்
இன்று தெளிவாகப் புலனாகி
றது. அன்று அவனை அறிய
வேண்டுமென்ற மனோவிருப்பம்
ஏற்படவில்லை. கட்டப்பட்ட
‘ரணம்’ காலில் இருந்தது.

இல்லை என்றதும், நினைத்த
நினைப்புக்கள் சிதறிவிட்டன
போல் அவன் முகமே உறுதிப்
படுத்திவிட்டது.

‘என்ன? நாய் காணாமல்
போய்விட்டதா?’

‘ஆம்’ அமைதியாகிறான்.

‘என்னிடமிருந்த நாய்
காணாமல் போய்விட்டது. இன்
னொருவரிடம் பாரஞ்சாட்டி
விட்டு ‘ரண’ வேதனை தாங்க
இயலாமல் ஆஸ்பத்திரிக்குச்
சென்றிருந்தேன். எங்கோ அது
ஓடிவிட்டதாம். என்னைத்தேடிக்
கவலையோடு அலைந்திருக்கும்.
இதுபோன்ற நாய் இங்கிருப்ப
தாக வந்துரம்பையில் தகவல்
கிடைத்தது, அதன்பேரில் இங்கு
தேடிவந்தேன்’

‘எம்மிடமிருப்பது கறுப்பு
நாயல்லவா!’ விலங்கிடப்பட்டி
ருக்கும்நாயைக் காண்பித்தேன்.

‘இதுவல்ல; எனது நாய்
போல் எங்கேயும் தேடிப்பெற
முடியாது’

நீண்ட பெருமூச்சை இழுத்
துவிட்டபின் சுற்றுப் புறம்
பார்த்தான்.

‘தாகம் தீர்க்க தண்ணீர்
தாங்க’

தங்கச்சி! ஊற்றிய தேநீர்
இருப்பின் கொடுத்துவிடு’ தங்
கையை அழைத்துச் சொன்
னேன்.

‘வேண்டாம், சுணங்குகி
றது. தண்ணீர் தந்தால்போதும்.’

‘தண்ணீர் கொடுத்தேன்.’

இரண்டு மூன்று மிடறு
பருகிய பின், புண்ணைச் சுற்றிய
துணியை மேலும் இறுக்கிக்
கொண்டு திரும்பினான்.

நிசப்தமாக நடந்தான்.

அவன் வரும்பொழுது சூரிய
அஸ்தமனம் நிகழ்ந்து கொண்டி
ருந்தது. மதில் மருங்கில் வந்து
அவன் போவதைக் கண்ணிமைக்
காது பார்த்துக் கொண்டிருந்
தேன். கருக்கல் கறுவிக்கொண்டு
வந்தது. பட்டமரம் அசைவது
போல அவன் சரீரம் சென்றது.

அன்று காவல்காரன் சொன்
னவை என் நினைவு அசை
போடுகிறது.

இவ்வுண்மையைச் சொல்லி
விடலாம் என்று நாவுதடித்தது:
இந்த உலகில் முடிவுறாமல் தேடு
வது எது? அவன் மாத்திரமா?
நாங்களும் இரவு பகல் பாரா
மல் தேடிச்செல்வோமே! உறுமி
வந்த இருள் அப்பிறவியின்
உடலை மறைத்துவிட்டது. மனை
யிலும் இருள் நடமாடுகிறது:
பதட்டத்துடன் உள்ளேசென்று
தீப்பெட்டியோடு குச்சை
உராசி விளக்கேற்றினேன். ★

இலங்கை முற்போக்கு
எழுத்தாளர் சங்கம் அளித்த
ஆய்வரங்கு

லெ. முருகபூபதி

தேசிய விழிப்பின், தேசிய உணர்வின், தேசிய விடுதலைப் பேரியக்கத்தின் முன்னோடிகளுள் ஒருவரான நாவலரது 150-வது ஜனன விழா பல இடங்களில் கொண்டாடப்பெற்றது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழிகாட்டியான உப்பிதாமகனுக்கு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆய்வரங்கு ஒன்றை நடத்தியது.

மேற்படி ஆய்வரங்கு வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் கவிஞர் இ. முருகையன் தலைமையில் நடைபெற்றது. பல கலை, இலக்கிய கர்த்தாக்கள், சுவைஞர்கள் வருகை தந்திருந்தனர். சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர் 'பிரேம்ஜி' வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நாம் நாவலர் பெருமானின் நினைவுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவது அவர் தேசிய விடுதலை இயக்கத்திற்கு வித்திட்டார், என்ற மகத்தான வரலாற்றுப் பணிக்காக மட்டுமல்ல. நாவலரின், அவரது மகோன்னதமான மரபில் நாம் நமது காலத்தின் தேவையை காலத்தின் பணியைக் காண்கி

றோம். நமது யுகத்தின் ஜனநாயக சிந்தனைகளுக்கும், முற்போக்கு கருத்துருவங்களுக்கும் வலுவூட்டும் ஒரு கனதியான சிந்தனைப்போக்கை அவரது கருத்துகளிலும், பணிகளிலும் நாம் காண்கிறோம். 'சன சம்ம உத்தை மதிப்பது', 'சனங்களின் மனமறிந்து நடப்பது', 'உழைப்பவர்களுக்கு சரியான கூலி கொடுப்பது' போன்ற இந்த யுகத்தின் ஜனநாயகக் கருத்துருவங்களை அவற்றின் ஆரம்ப வடிவில் நாவலர் பெருமான் முன் வைத்தமையில்தான் அவரது வரலாற்றுப் பாத்திரத்தின் முழுமையையும், பூரணத்துவத்தையும் நாம் காண்கிறோம். இவ்வரையறுப்பின் அடிச்சரட்டில் நின்று அவரது அடிச்சுவட்டில் தேசிய, இலக்கிய, கல்வி, பண்பாடு வளர்ச்சியை இவ்வாய்வரங்கு மதிப்பீடு செய்யும் என்று நம்புகிறேன்' என்றார்.

திரு. முருகையன் தமது தலைமையுரையில், 'தமிழ் மக்களின் கலையும், பண்பாடும், மொழி, கலாச்சாரம் என்பன விமோசனம் பெறப் போராடிய விடுதலைப் புருஷர் நாவலர் என்று கூறிப் பெருமைப்படும்

நாம், நமது முற்போக்கு எழுத்
தாளர் சங்கத்தின்மூலம் தேசிய,
இலக்கிய, கல்வி, பண்பாடு
வளர்ச்சியை நாவலரின் அடிச்
சுவட்டில் நின்று ஆய்வு செய்
வதற்காக இந்நிகழ்ச்சியை
ஒழுங்கு செய்துள்ளோம்' எண்
றார்.

அடுத்து கலாநிதி கா.
சிவத்தம்பி, 'நாவலரின் அடிச்
சுவட்டில் பண்பாடு வளர்ச்சி'
என்னும் தலைப்பில் ஆய்வுரை
நிகழ்த்தினார். 'நாவலர் அடிச்
சுவட்டில் பண்பாடு என்கிற
போது அவருக்குப்பின்னர் அவ
ரது இலட்சியங்கள். கருத்துக்
கள் சமுதாயத்தில் எத்தகைய
தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது
என்பதை நாம் சற்று ஆராய
வேண்டும். சமூக மானிடவியல்
பண்பாட்டைப்பற்றி ஒன்று, மக்
கள் நடத்தும் சம்பிரதாயம்,
இரண்டு, இயக்கார்தியாக கருத்
துக்களின் தொழிற்பாடு, சமூக
வியலில் ஒரு முக்கிய பிரச்சினை
உண்டு. அதாவது, நாவலர்
வாழ்ந்த காலத்தில் அவரது
கருத்துக்கள், அவருக்குப் பின்
னர் அவரது கருத்துக்கள்
இடையே உள்ள காலத்தில்
இருக்கும் வேறுபாடுகள்.....

இதுவே அப்பிரச்சினை. நாவல
ரும் மொழியைத்தான் எதற்
கும் ஆயுதமாகப் பாவித்தார்.
அதனால்தான் பண்பாட்டைப்
பேணினார். அவர் சைவம் தமிழ்
என்பவற்றின் பண்பாடுகளைப்
பற்றிச் சொல்கையில் பாரம்
பரியங்களைக் கொண்டுவந்தார்.
இதனால் அவரைப் பலர் பழமை
வாதி என்றும் கருதினர்' என்று
பேசினார். திரு. சிவத்தம்பி
தொடர்ந்து பேசுகையில் நாவ
லரைத் தாக்கி எழுதி வெளி
வந்த நூல்களைப் பற்றியும்,
நாவலரது பண்பாட்டு உணர்

வையும் விளக்கி ஆய்வுரை
நிகழ்த்தினார்.

அதன்பின்னர் ஆய்வுரை
செய்தவர் ஜனாப் எம். எம்.
சமீம். 'நாவலரின் அடிச்சுவட்
டில் கல்வி வளர்ச்சி' என்னும்
தலைப்பில் பேசுகையில் 'பத்
தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற
பகுதியிலும், இவ்விருபதாம்
நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும்
இயங்கிய சமய மறுமலர்ச்சி
காலத்தில்தான் நாம் நாவலரை
நோக்கவேண்டும். என்றைக்கோ
வாழ்ந்த ஒருவரை, அவர்
வாழ்ந்த பிறகு வாழும் மக்கள்
அவர் என்ன செய்தார் என்று
அவரது கருத்தை தம்காலக்
கருத்தோடு வைத்து ஆராய்
வது தவறாகும். அன்று நடந்
ததை அன்றைய பின்னணியில்
தான் நோக்கி ஆராயவேண்டும்.
நாவலர் 'குருகுல' கல்வி முறை
யில் வந்தவர். சிலகாலம் அம்
முறையை விரும்பிய அவர்
புதிய தேவைக்கு அம்முறை
ஈடு கொடுக்காது என்று அறிந்
ததும் கல்வி அமைப்பை விரிவு
படுத்த முன்வந்து உழைத்தார்.
'குருகுல' கல்விமுறை ஒரு வட்
டத்திற்குள்ளேதான் நிற்கமுடி
யும் என்பதால் சகல மக்களும்
கல்வி பெறத்தக்கதாக அந்த
அமைப்பை விரிவாக்கினார்.

சமுதாயத்திற்குத் தேவை
யானவர் சிந்தனையாளர்கள். அச்
சிந்தனையாளர்களை பரந்துபட்ட
கல்விமூலம்தான் உருவாக்க
முடியும் என்பதை உணர்ந்த
நாவலர் அதற்காக செயல்பட்
டார். 'கல்வி மூலம்தான் சமு
தாயத்தைப் பாதுகாக்க வேண்
டும். இல்லையேல் இதயமற்ற
மனிதர்களைத்தான் பார்க்க
நேரிடும்' என்று கூறியவர்
நாவலர்.' என்றார். ஜனாப்
சமீம் ஆய்வுரையில் தொடர்ந்து

பேசுகையில் ஆங்கிலத்தில் உதாரண உவமானங்கள் பலவற்றை கூறினார். அவரது உதாரணங்கள் அவரது ஆய்வுக்கு மேலும் மெருகேற்றியது என்கூறலாம்.

திரு. சி. தில்லைநாதன் 'நாவலரின் அடிச்சுவட்டில் இலக்கிய வளர்ச்சி' என்னும் தலைப்பில் ஆய்வுரை செய்கையில், 'நாவலர் சைவத்தையும் தமிழையும் மட்டும்தான் பேணிக் காத்தவர்' எனவே அவருக்கு இலக்கியத்தில் ஏது நாட்டம்? என்று பலர் கேட்பதுண்டு. நாவலர் வாழ்ந்தகாலம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்நாட்டை அடிமைப்படுத்தி ஆட்சி புரிந்தகாலம். நமது பண்பாடு, கலை, கலாச்சாரம், இலக்கியம் ஆகிய நமது சொத்துக்கள் தகர்த்தப்பட்டு அந்நியர்களது கலாச்சாரம் ஊடுருவல் நடந்தகாலம். அப்போது கல்வித்தொண்டு ஒரு சிலரது ஏகபோக உரிமையாய் இருந்தது. அந்நிலை மாறவேண்டும் என்று போராடினார் நாவலர். அதற்காகப் பல நூல்களை எழுதினார். அவரது கருத்துக்கள் பரவியது. அவை மொழிக்கு உறுதியளித்தன. அதுவே இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவியாய் இருந்தது. எவரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய கலாச்சார நூல்களை எளிய தமிழில் சாதாரண மக்களும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் வெளியிட்டார். காலப்போக்கில் அவரது பழந்தமிழ் நூல்கள் அந்நியரது மதிப்பீட்டுக்கு ஆட்பட்டது. குறிப்பிட்ட சிலருக்குள் கிடந்த இலக்கியத்தையாவரும் பெற முன்னின்று ழைத்தார். எவரும் எளிதில் உணரக்கூடிய விதத்தில் இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் என்று

வலியுறுத்தியவர் நாவலர். இலக்கியம் மூலம் பண்பாடு பேணப்பட வேண்டும் என்ற கோஷத்தை கொண்டுவந்தார் நாவலர்'

இதன் பின்னர் கலாநிதிக. கைலாசபதி, 'நாவலரின் அடிச்சுவட்டில் தேசியவளர்ச்சி' என்னும் தலைப்பில் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். 'நாவலர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த ஆங்கிலேயர் தமது தேவைக்காக தேசிய ஒற்றுமையைக் கொண்டு வந்தனர். தேசியம் என்னும் போது அது வெகுசனம், நாடு என்பன மட்டுமல்ல. பாஷை இல்லாத தேசியம் இல்லை.

தேசியம் என்பது, நாடு என்று தொடங்கி, மக்களாக வந்து அது பிரச்சினையாகிப் போகிறது. தேசியத்தில் மூன்று பிரதான அம்சங்கள் உண்டு. அவை மக்கள், பிரச்சினை, போராட்டம். இது மூன்றும் பரிணாம வளர்ச்சியாக வளர்ந்து தேசியமாகிறது. நாவலரது தேசியம், சைவனாக, தமிழனாக வந்து பின்னர் அதனைத்தாண்டிச் செல்கிறது. நாவலர் தமது கருத்துக்களில், எழுத்துக்களில் உணவு, சுகாதாரம், கல்வி, உழைப்புமுறை, ஆட்சிமுறை என்பவற்றைக் கூறினார். இவையெல்லாம் வெகுசனப் பிரச்சினைகள். தேசிய நலனுக்காக வெகுசன இயக்கம் நடத்தியவர் நாவலர். மக்கள் நலன் கருதி இயக்கங்கள் மூலம் வெவ்வேறு பகுதி மக்களின் பொது, தேசிய அபிலாசைகளுக்காக, தேசாபிமானம் மிக்க செயலில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்தியவர்.

யாழ்ப்பாண மக்கள் கொடிய பஞ்சத்தில் வாழ்ந்த பொழுது அவர் ஆங்கிலேயருக்கு

எடுத்துக்காட்டிய..... ஆங்கிலேயரது செலவுக்கணக்குகள் பல. அதில் 1852-ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயரது மதுபானங்களுக்காக செலவானது ஆறுநூறு ஆயிரங்கள். இப்படியான தேசியப் பிரச்சினைகளை அக்காலகட்டத்தில் உணர்த்தியவர் நாவலர் பெருமான் என்றார். கைலாசபதியின் பேச்சில் பல மேற்கோள்கள் இருந்தன. அவர், ஜோன் என்னும் கவி 1870-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய பஞ்சத்தைப் பற்றி எழுதிய கவிதையை வாசித்துக்காட்டினார். தேசியம் என்றால் என்ன? அதில் என்னென்ன அங்கங்கள் உள்ளது என்பதை விரிவாக ஆராய்ந்து ஆய்வு நிகழ்த்தியது சிறப்பாக இருந்தது. இடையிடையே அவரது நகைச்சுவை கலந்த பேச்சு, வருகை தந்தி

ருந்த சுவைஞரிடையே பலத்த சிரிப்பை உண்டாக்கியது. கைலாசபதியின் கருத்தாழமிக்க பேச்சு அன்றைய ஆய்வரங்கில் மகுடம் வைத்ததுபோல் இருந்தது எனலாம்.

நல்லைநகர் ஈன்ற ஆறுமுக நாவலரை தமிழ் ஆசானாக, சைவசமய குரவராக மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவரை இந்நாட்டின் தேசிய இயக்க மூலவராகவும், ஈழத்துத் தேசிய இலக்கிய, கல்வி, பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் முதல்வராகவும் இனங்கண்டு ஆய்வரங்கு ஒழுங்கு செய்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் ஈழத்து தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாக இருப்பதையிட்டு நாம் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். ★

உண்மை இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு சில பொறுப்பான கடமைகள் உண்டு. ஈழத்து தேசிய இலக்கியம் தனக்குகந்த தகுந்த கௌரவத்தைப் பெற வேண்டும். இதைச் சாதனையாக்க முனைந்து செயலாற்றி வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடனேயே மல்லிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதைச் சாதிக்க விரும்புமுள்ளவர்கள் தொடர்ந்து மல்லிகையைப் படிக்கவும்.

ஆண்டுச்சந்தா 7-00
தனிப்பிரதி 50 ச.

மல்லிகை

ஆசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

கலை இலக்கிய
மாத இதழ்

யாழ்ப்பாணம்

காட்டில்

நடந்த கதை

புதியதோர் வில்லுப்பாட்டை
புவியின் முன் இசைக்க வந்தோம்
இதயத்தைப்பிழிந்து நல்ல இசைத்தமிழ் பொழிய வந்தோம்
குழைவுடன் வணக்கம் சொன்னோம், கூடிய அவையோருக்கும்
எழில் நிறை ஈழத்தாயை இறைஞ்சி நாம் தொடங்குகிறோம்.

வில்லுப்பாட்டிலே கதை சொல்லத் தொடங்கும் எல்லாருமே பழம்பழங் கதைகளாகச் சொல்லுவார்கள். மதுரை வீரன் கதையைச் சொல்லுவார்கள், முத்துப்பட்டன் கதையைச் சொல்லுவார்கள். சுடலைமாடன் கதையைச் சொல்லுவார்கள். ஆகவும் மிஞ்சினால், கண்ணகி கதையை அல்லது சிறுத்தொண்டர் கதையைச் சொல்லுவார்கள். ஆனால், நாம் இன்று சொல்லப்போகும் கதை புதிய கதை. சாதாரண வாழ்க்கையிலே சம்பவிக்கக்கூடிய கதை. நீங்கள் அடிக்கடி பார்ப்பதுண்டல்லவா சினிமாப்படம்? அப்படி ஒரு படத்திலே வரக்கூடிய கதை. பொதுமக்கள் விரும்பும் கதை. அது மட்டுமல்ல — வில்லுப்பாட்டிலே கதைசொல்லத் தொடங்கும் எல்லாருமே நாட்டின் வளப்பத்தைப்பற்றி முதலிலே சொல்லுவார்கள். போற்றிப் புகழ்ந்து பாடுவார்கள். ஆனால், எங்கள் வில்லுப்பாட்டில் நாம் நாட்டை வர்ணிக்கப்போவதில்லை.

— அப்படியானால், காட்டையா வர்ணிக்கப் போறீங்க?

— ஆமாம். காட்டைத்தான் பாடப் போகிறோம், ஏனென்றால் இது காட்டில் நடந்த கதை.

— எப்படிப்பட்ட காடு அது?

— சொல்றேன் கேளுங்க.

திக்குத் தெரியாத காடு — அது
 தீய இருள் மண்டி மூடிய காடு
 பக்கம் முழுதும் அடர்ந்து — பல
 பற்றைகள் மொய்த்தது பாரிய காடு
 திக்குத் தெரியாத.....
 முட்புதர் மெத்திய காடு — எங்கும்
 மூர்க்க மிருகம் உலாவிடும் காடு
 செட்டை அலுத்த பின் வந்து — வந்து
 பட்சிகள் தங்கும் படர் நெடுங்காடு
 திக்குத் தெரியாத காடு.....

அந்தக் காட்டிலே ஒரு பொட்டல் வெளி. அந்தப் போட்டல் வெளியில் ஒரு மக்கள் கூட்டம். நெடுந்தூரப் பயணம் செய்ய ஆயத்தமானவர்கள் போல, 'மூட்டை முடிச்சுகளோடு, யாத்திரைப் பைகளோடு இருக்கிறார்கள் சிலபேர். சிலரோ ஒரு சின்னஞ்சிறு குற்கேசோடு வந்திருக்கிறார்கள். வேறு சிலருக்கோ கையிலே பையே இல்லை.

— எங்கே போகிறார்கள் இவர்கள்?

— எங்கே போகிறார்கள்? எங்கிருந்து வருகிறார்கள்? யாருக்கும் தெரியாது.

திக்குத் தெரியாத காட்டில் திகைத்து நின்றார்.
 நிற்கின்ற வேளை நெருப்புத்தடி கீறிச்
 சின்ன விளக்குச் சில பேர் கொளுத்துகிறார்.
 மின்குள் பிடித்தார், விவேகம் உள்ள ஓரிருவர்.

மின்குள் 'ன்னா?

— அதுதான் ஐயா, டோச் லைட்டு.

— ஓகோ!

— பத்துப் பதினைந்து விளக்குகள் அந்தப் படுமோசமான இருட்டிலே எந்த மூலைக்குப் போதும்? மக்கள் கூட்டத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு செயலில் ஈடுபடுகிறார்கள். மக்கள் எத்தனை, வையகம் அத்தனை. இல்லையா?

'தாகம் ஐயா. கொஞ்சம் தயவு செய்து தண்ணி கொடு' இப்படி ஒரு குரல். யாத்திரைப் பையில் வைத்திருந்த சுட்டாறிய நீரை யாரோ ஒருவர் எடுத்துக் கொடுக்கிறார். கேட்டவன் தண்ணீரைக் குடித்து, நன்றி பாராட்டிவிட்டு டட்டா என்று கையசைத்து அப்பாலே போகிறான். இதற்கிடையில் அங்கே.....

மற்றுமொரு மூலையிலே வாழ்வின் சுவையை எல்லாம் பற்றிப் பருகிவிடப் பாய்ந்து செல்லும் ஆசையுடன் ஐந்தாறு பேராய் அமர்ந்து குடிக்கின்றார். தெந்திறுப் பாடித், திருக்கரங்கள் தாம் அசைத்து கூத்தாடுகிறார். குதித்து விழுந்தெழுந்து.

தீர்த்த விழாவும் இதுதானே, அவர்களுக்கு?

— ஆமாம். அக்கோடியனும், அதற்கிசைந்த வேயங்குழலும், கைச்சல்லரி, யம், கவிதைத் துணுக்குகளும், மேலைத் தேசத்து முறுக்கு நடனப் பிழிகளோடு, கால் உயர்த்தி ஆடும் பரத அசைவுகளும்..... ஆடல் அந்தக் காட்டை அசைத்துக் குலுக்கியது.

சுத்தாடும் கும்பல் அருகில் ஒரு குமரி.

பார்த்தார்கள் பாடினார் பாட்டு.

செவியாட அதனூடு சென்றே வளைந்த பொன் சிலவேளை பின்னோடி முன்னாடி குண்டலம் அவை காது துளைபோட நொந்தே சுமந்த உன் அழகான பொறை கான நெஞ்சே அதிர்ந்திடும் சுவை நாடி எனதுடல் நன்றே நயந்திடும் தொழில் மீது பொறை பூணில் அன்றோ சுகம் வரும். செவியாட.....

அருகாய் உன் இதழுறு செந்தேன் அருந்தவும் அணுதோறும் உடல் மீறும் ஒன்றால் இணங்கவும் இரஜூடு பரிவோடு பெண்பால் முயங்கவும் இனிதான கனியூறல் என்றோ சுரந்திடும் எழிலான பரிபாடல் பொன் தூவு குங்குமம் இணையேதும் அறியாத உன் காதல் மங்கலம் செவியாட.....

இப்படியாகத்தானே பாட்டும் கூத்தும் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது, 'கும்மாளம் அம்மா, குறையில் நிறுத்தாதீர். எம்மால் இயன்ற நிதியுதவி நாம் தருவோம்' இவ்வாறு சொன்னார், ரசிகர் இரண்டொருவர். காசுள்ளவர் போதும். கலையின் மரபையும் மகத்துவத்தையும் காப்பாற்ற நினைத்துவிட்டார். இந்த நேரத்திலே.....

— என்ன நடந்தது காட்டிலே?

திக்குத் தெரியாத காட்டில் இருள் வளைப்பில் எக்கி இருந்த இருபது பேர் தம் வயிற்றுள் பக்கென்று செந்தீ படர்ந்து சுழற்றியது. ஆமாம், பசியால் அவர்கள் துடித்தார்கள். கைப்பையில் முன்பே எடுத்துவந்த சாப்பாட்டை மெல்ல ஏடுத்து வெளியே வைத்தார்கள். ஓரிருவர் தங்கள் உணவை விரித்தவுடன் காடு சுழ்ந்ததையா — காணாது தூரத்தே நின்றிருந்த பேர்க்கும் உமிழ் நீர் சுரக்கிறது. மற்றோரும் தங்கள் மணங்கமழும் பாசல்களை— முட்டைப் பொரியல், முருங்கைக் குழம்பென்று சொல்லப் படுகின்ற சொத்துகளைக் கட்டவிழ்த்து மெல்லத் தொடங்கினர், மெல்ல—அவர் மெல்வதற்கு

தாம் தாம் கொணர்ந்த உணவுகளைச் சாப்பிட்டார் :
 தீம் தீம் எனவே மிருதங்கம் வாசித்த
 கூத்தாடிகளும் குடித்து முடித்தபின்னர்
 ஆத்தாட, என்றே அவிழ்த்துண்டார் தம் உணவை.
 தாம் தாம் கொணர்ந்த உணவுகளைச் சாப்பிட்டார் :

சாப்பாடு நடந்துகொண்டிருந்தது. அப்போது.....

— அப்போது?

மல்லாதி மல்லன் ஒருவன் ஒரு பற்றைக்குப் பின்னாலே குந்தி யிருக்கிறான். அவன் வல்லாதி வல்லவன். அவனுக்குத் துணையாக ஐந்து துணை மல்லர்கள்.

மல்லனுக்கு — வாயூற
 வாருங்கள் போவோம் என்று சொன்னான்;
 சொல்வதற்கு — முன்னாலே
 துள்ளிப் பாய்ந்தார் துணைவரெல்லாம்.
 ஓடிச்சென்றார் — உணவையெல்லாம்
 உதறிப்பிடுங்கிப் பறித்தெடுத்தார்.
 கேடு செய்யத் — தயங்காமல்
 கிளர்ந்து பொங்கி அழிவு செய்தார்;

மண்டை பீறும் குருதிப் பெருக்கிலே
 மக்கள் அங்கு துவண்டு கிடந்தனர்.
 குண்டு போய் நுழை நோவில் வருந்தியே
 குடல் சிதைந்து புரண்டனர் பிள்ளைகள்.
 பெண்டுகள் சிலர் அங்கம் குலைந்தனர்
 பிய்ந்து நொந்து பெரிதும் உலைந்தனர்.
 கண்டதுண்டம் படும் உடல் அப்பெரும்
 காட்டை ஓர் பிணக் காடெனச் செய்தது;

சண்டை அங்கு நடைபெறவும் கொதிப்புத் தந்த
 சலசலப்பின் இடை நடுவே தமது கைகள்
 கொண்டமட்டும் பொருள் சில பேர் வாரிக்கொண்டார்
 குவியல்களாய்ப் பொன்கலன்கள், மணிகள், காசு
 பண்டங்கள் தமதாக்கிப் பிறரை வாட்டிப்
 பணக்காரர் ஆணர்கள் — பழிக்கும் அஞ்சார்.
 தண்டனையொன்றில்லாமல் தப்பிவிட்டார்.
 தலைமை தமக்கென்று சொல்லி முன் நடந்தனர்.

இந்தச் சந்தடிக்குள்ளே ஒரு வேடிக்கை.

— வேடிக்கை?

— பரமையா பரமையா என்று ஒருவன். பார்த்தால் பரம சாது போல இருப்பான். அவன் எவருக்கோ உரிய ஏதோ சில விலை உயர்ந்த பொருள்களைச் சுருட்டிக் கக்கத்துள் வைத்துக் கொண்டான். ஒன்றுமே அறியாதவன் போலக் கண்களை மூடிக் கொண்டு சில மந்திரங்களை முணுமுணுத்தான். கூட்டம் ஒன்று அவனைத் தொடர்ந்து பின்னுக்குப் போயிற்று — தோத்திரப் பாட்டுக்களைப் பாடியவாறு.....

அன்பருக்கரசே அருளமுதே
ஆருயிர் துணையே சுக நினைவே
பொதுநலப் பணியே பொன் மனமே
புனித சற்குருவே சந்தனமே
அன்பருக்கரசே.....

அழகிய பழமே குளிர் மலரே
அனைவரும் தொழும் ஓர் ஒளி நிலவே
தாளந்தப்பாத ஓர் கீர்த்தனமே
சாத்துவம் நாம் பல பூத்தினமே
அன்பருக்கரசே.....

பரமையா கூட்டம் ஒரு பக்கம் போக
பணமுள்ளார் கூட்டம் ஒரு பக்கம் போக
சிரமங்கள் தீர்ந்த சில மக்கள் தங்கள்
கிரந்தாக்கி மெல்ல ஒருவாறு பார்த்தார்.

ஆரவாரங்கள் அடங்கி ஒருங்கியபின்
கொள்ளை கொடுத்த பலபேருள் மிஞ்சி உயிர்
தப்பி இருந்த சிலபேர் தலை நிமிர்த்தி
மெல்ல எழுந்தார். விழுந்த அடி, வெட்டு,
கேறல், துளைப்பு, கிறுதி, தெளிய
ஏதோ சில பேர் இருக்கின்றார். என் செய்வார்?

அப்போது ஒரு குரல் கம்பீரமாகப் பேசிற்று.

மல்லாதி மல்லர் எமை வஞ்சித்து விட்டாலும், சோர்ந்துவிட மாட்டோம். துணியோடு மேன்மேலும் மீண்டும் பலகால் முயல்வோம். இனி ஓயோம். வாருங்கள் போவோம்; வழி எதுதான் என்பதனைத் தேடுங்கள் இன்றே தெளிந்து.

ஓம் என்றுரைத்தது சொல்லு — ஓம்
ஓம் என்று சொல்லி உறுமிற்று வில்லு.
நாமும் கதையை முடித்தோம் ... இந்த
நானிலம் முற்றும் நல்லின்பத்தில் வாழ்க.

கோலங்கள்

துரை. சுப்பிரமணியன்

எனது நெருங்கிய நண்பர் ஒருவரின் திருமணத்திக்குப் போவ தற்காக ஒருநாள் லீவில் யாழ்ப்பாணம் போயிருந்தேன். திருமணம் நடைபெறும் வீட்டிற்கும் எனது வீட்டிற்கும் அரைமயில் தூரம்தான் இருக்கும். மேளங்கள் அடிப்பதும் ஒலிபெருக்கி அலறுவதும் மிகவும் தெளிவாகக் கேட்கின்றன.

தாலி கட்டு இரண்டு மணி ஐந்து நிமிடத்திற்கும் இரண்டு மணி நாற்பத்தேழு நிமிடத்திற்குமிடையில் என அழைப்பிதழில் போடப்பட்டிருந்தது. நான் ஒரு மணிபோல் குளித்துவிட்டு, பட்டு வேட்டியையும் கட்டிக்கொண்டு அதற்கேற்ற சேட்டைப் போடுவதற்காக பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தபொழுது நான் தேடிய சேட்டு, முதுகுப் பக்கத்தால் வெடித்திருந்தது. எனக்குக் கோபம் வந்தது. அந்தச் சேட்டை அப்படியே எடுத்து மண்ணெண்ணை ஊற்றி கொழுத்தப் போனேன். மனைவி ஓடிவந்து தடுத்து, இன்னொரு சட்டை இருப்பதாகக் கூறி அதை எடுத்துத்தந்தாள். அந்தச் சேட்டையும் போட்டுக்கொண்டு வெளிக்கிட்டு சந்திக்கு வரும்பொழுது

நேரம் இரண்டு மணியாகிவிட்டது. மனைவியையும் கூட்டிக் கொண்டு ஓடி ஓடி வந்தேன். சந்திவரை அவளோடு கதையில்லை. 'சேட்' கிழிந்திருந்த கோபம் இன்னும் தணியவில்லை.

சந்திக்கு வந்ததும் மேளத்தின் ஒலி மிகவும் தெளிவாகக் கேட்டது. சுபநேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது சந்தியின் ஓரத்தோடு 'குமர்ப் பிள்ளை' போல மதாளித்து வயதிற்கேற்ப செளித்த பல கிளைகளை அங்கும் இங்கும் பரப்பி நிற்கும் மருதமரத்தோடு ஒரு உருவம் சாய்ந்து இருந்து என் னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. நன்குமெலிந்த நெடிய உருவம். வயது போனாலும் ஒளி இழக்காத கண்கள். ஆனால் இவை இரண்டும் விழிக் கோளத்தூள் தாண்டு இருந்தன. நெடு நாட்களாக சுவரம் எடுக்காததினால் தாடி நன்றாக வளர்ந்திருந்தது. இத்தனை அமைப்பு களுக்கும் உரிதான அந்தக் கிழவன் நான் சந்திக்கு அண்மையாகச் சென்றதும், என்னைப் பார்த்து 'தம்பி' என்றான். நான் அலட்சியமாக மனைவியையும் கெதியாக நடக்கும்படி சொல்லி விட்டு எட்டி நடந்தேன். ஆனால்

அந்தக் கிழவன் எழுந்து நின்று கொண்டு மீண்டும் சற்று உரத்து 'தம்பி, துரையற்றை மோன்... உம்மைத்தான் கொஞ்சம் நிண்டு கொள்ளும்.....' என்று என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினான். நான் ஒரு நிமிடம் நின்று, 'ஆரைக் கூப் பிட்டநீங்கள்?' என்றேன்.

'உம்மைத்தான் தம்பி, ஒரு கொஞ்ச நேரம் நிண்டுகொள்ளும்'

'எனக்கு நேரமில்லை, கலியாண வீட்டுக்குப் போறன், தாலிகட்டுற நேரமாப்போச்சு... என்ன விசயம்..... நீங்கள் ஆரெண்டும் எனக்குத் தெரியேயல்லை.....?'

'கி... கி...' கிழவனின் சிரிப்பில் பல கதைகள் அமிழ்ந்துகிடப்பதை நான் உணர்ந்தேன். இருந்தாலும் கிழவனோடு கதையை வளர்க்க விரும்பாதவனாய், 'விசயத்தைக் கெதியாச் சொல்லுங்கோ, எனக்கு நேரம் போகுது.....'

'தம்பி, ஒவிசயர் வீட்டுக் கலியாண வீட்டுக்கே போறீர்? நானும்தான் போகவேணும்..'

'ஓம், அந்தக் கலியாணவீட்டுக்குத்தான் போறன்.....'

'அதுக்கு நேரம்கிடக்கு..... அது இருக்கட்டுக்கும் என்னை உமக்குத் தெரியவில்லை..... கி... கி.....' கிழவன் மீண்டும் சிரித்தான். சிரித்துவிட்டு 'நான் தான் தம்பி உங்கடை பேரன் வீரசிங்கத்தின்றை கூட்டாளி... நானும் அவனும்தான் அந்த நாளையிலே பெரிய போராட்டம் செய்தனங்கள். அந்த நாளையிலே உங்கடை பேரன் வீரசிங்கம் எண்டால், கேட்டவன் நடுங்கி ஓடுவான். அப்ப தம்பி நீ பிறந்தும் இருக்கமாட்டாய் என்று

நினைக்கிறன்..... வில்லூண்டியிலே நடந்த துவக்குச் சூட்டுச் சம்பவத்தைப் பற்றித் தெரியுமே... ..'

'ஓ எனக்குத் தெரியாது...'' என்று சொல்லிவிட்டு எட்டி இரண்டடி நடந்தேன். கிழவன் உடனே, 'தம்பி, கலியாணத்துக்கு நேரம் கிடக்கு, இன்னும் ஐயர் வரேல்லையாம், ஏன் அவதிப்படுகிறீர்?' என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் ஆரம்பிதான்.

நான் மனைவியையாவது முதல் அனுப்பவேண்டும் என்று நினைத்து சிறிது முன்னுக்குப் போகும்படி சொன்னேன். நான் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவதாகவும் சொன்னேன். எனவே மனைவி எட்டி நடந்து கலியாண வீட்டிற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். கிழவன் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

'தம்பி, வில்லூண்டி மயானத்திலே, மனிதருக்கும் மிருகங்களுக்கும் போராட்டம் நடந்தது. நான் சொன்னது விழங்கேல் லையே தம்பி. கூடலையிலே கூட 'பெரியசாதி'த் தமிழன் புறிம்பு வித்தியாசம் காட்டினான் தம்பி. ஆரியருளத்தடியிலே இருந்தான் முதலி சின்னத்தம்பி எண்டொரு வீரன். அவனும் ஒரு வீரன் தான் தம்பி. பிரேத ஊர்வலம் ஆரியருளத்தடியிலே இருந்து வில்லூண்டிச் சூடையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. முதலி சின்னத்தம்பியின்ரை சொந்தக் காரி தேவானைக் கிழவிதான் செத்தது. சந்தி சந்தியாகப் பட்டாசும் வெடிச்சு, பறமோளமும் அடிச்சு நல்ல மனமாகத்தான் கிழவியின்ரை பிரேதம் போய்க் கொண்டிருந்தது. முதலி சின்னத்தம்பி ஒரு மூலையிலே பாடையைப் பிடிச்சவன், மற்ற இரண்டு மூலையிலே உன்ரை பேரன் வீர

சிங்கமும் நானும், மற்றது எங்கடை சங்கக் காரியதரிசி செல்லையன் என்டுதான் நினைக்கிறன். சரியா ஞாபகம் வரேல்லை..... அவனும்தான் பிடிச்சு, பாடையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் வில்லுண்டிச் கடலையிலே பிரேதத்தை இறக்கி பெட்டியைத் துறந்து வைச்சுப்போட்டு, அப்பாக்குட்டியர் தேவாரத்தைத் துவங்கினதும் தான் தாமதம் வெடியொண்டு விழுந்துது பிரேதத்திலே. எங்களோடை வந்தவங்கள் சிலபேர் பயத்திலே சிதறி ஓடினார்கள். ஆனால், முதலி சின்னத்தம்பி, உங்கடை பேரன் வீரசிங்கம், நான், மற்றது அப்பாக்குட்டியர் இவ்வளவு பேரும் இடத்தைவிட்டு அரக்கேல்லை. முதலி சின்னத்தம்பி சொன்னான் என்று கிழவன் கதையை மேலும் தொடர முற்படும் போது நான் சொன்னேன்,

‘அப்பா பட்டாசு வெடிச்சுக் கேக்குது நேரமாச்சுது. என்னுடைய பெண்சாதியையும் அனுப்பிப்போட்டன். நான் போகாமல் விட்டால் சரியில்லை நான் போய்விட்டு, கலியாண வீடு முடிஞ்சாலும் உடனே வாறன்’ என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் இரண்டடி வைக்க முனையும்போது கிழவன் எழுந்து கிட்டவந்து எனது கையில் பிடிச்சு ‘இன்னும் ஒரு கொஞ்ச நேரம் நில்ல்தம்பி, கொஞ்ச நேரம். கலியாண வீட்டுக்கு நேரம் கிடக்கு என்று சொல்லி இழுத்து நிப்பாட்டிவிட்டு, கதையை மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

முதலி சின்னத்தம்பி சொன்னான் ‘டேய் மனுசத்தன்மை இல்லாதவங்களே, ஒளிச்சு நிண்டு வெடிவைக்கிறதுதான் உங்கடை சாதி முறையோடா? நேர்மை உள்ளவங்கள் எண்டால்

பயமில்லாதவங்கள் எண்டால் துவக்கை எறிஞ்சுபோட்டு வாருங்கோடா நேருக்கு நேர தனியத்தனிய அடிபடுவம்! நீங்கள் செய்யிறது நேர்மைத்தன மாடா? உங்களைப் போலத்தானடா எங்களுக்கு இரத்தம். அதுகும் சிவப்புத்தாண்டா. நாங்களும் ஆண்டவன்ரைபடைப்புத்தாண்டா, டோய், பிரேதத்தைச் சுடுகிற இடத்திலும் உங்களுக்குத் திமிரோடா..... ஏலு மெண்டால் சுடுங்கோடா என்றை நெஞ்சிலே’ என்று சேட்டைக் களாட்டி நெஞ்சை முன்னுக்குத் தள்ளி ஆக்கிரோசுத்தோடு கத்தினான். உடனே எங்கையோ பூவரச மரத்தில் ஒழித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு ‘பெரிய சாதிக்காரன் மிருகத்தனமாக வெடியைத் தீர்த்துவிட்டான் தம்பி. அது முதலி சின்னத்தம்பியின்ரை நெஞ்சை மிகக் கோரமாகப் பிளந்து கொண்டு போனது. அதிலே தொடர்ந்து நாங்கள் பெரிய போராட்ட மெல்லாம் செய்து கடைசியிலே அவங்கள் ஆத்தாமல் வந்து காலிலே விழுந்து மன்றாடினார்கள் தம்பி..... அப்படி அந்த நாளையிலே உங்கடை பேரன் வீரசிங்கம் போர்த்தேங்காய் அடிக்கிறதிலே பெரிய பேர்போனவன் தம்பி. ஒருக்கா உரும்பிராயிலே ஒரு பங்கமொண்டு நூறுக்கு நூறிலேதான் பங்கம். அப்ப இரண்டு பேரையும் உரும்பிராய் சின்னையன் வெரச்சொல்லி ஆள் விட்டிருந்தான். பின்னே என்ன செய்யிறது. ஆளை விட்டுட்டான் என்று சொல்லிப்போட்டு என்னட்டையும் பத்துப்பதினைஞ்சு காலியானும் மாத்தறையானும் கிடந்தது. உங்கடை பேரனட்டையும் அந்தக் கிணத்தடி உசரியானிலையும் பிடுங்கித் தாட்டு வைச்சிருந்ததிலையும் ஒரு பத்துக் கிடந்

தது. அதையும் கொண்டு போனம். போகேக்கை ஆளுக்கு அரைப்போத்தல் 'கறுப்பு' அடிச் சுப்போட்டுத்தான் போனநாங்கள்.

அங்கை பங்கத்திலை உரும் பிராய் சின்னையனும் ஆள்வெட்டிச் செல்லப்பாவும் எதிரி எதிரியாக நிண்டு வினையாடிக்கொண்டிருந்தாங்கள். எங்கள் இரண்டு பேரையும் கண்டதும் சின்னையனுக்கு சந்தோச மெண்டால் தாங்கலொது. ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிப்புடிச்சுக் கொஞ்சினான். கொஞ்சிப்போட்டுச் சொன்னான் 'இண்டைக்கு கடைசி அம்பது காயாலையாவது வெல்லவேணும் முத்தண்ணை. வெண்டால் ஒரு வெள்ளைப்போத்தல் சாராயமும் ஒரு சாவலும் அடிக் கிற' தெண்டான். சரி பாப்பமெண்டு சொல்லிப்போட்டு நான் பங்கத்திலை இறங்கினன். கொடுக்குக் கட்டிக்கொண்டுதான் இறங்கினநான். ஆள் வெட்டிச் செல்லப்பன் ஒரு 'கருங்காலியானை விட்டுட்டுச் சொன்னான்.

'முத்தண்ணை நீ இதை ஒரு அடியிலை உடைச்சியெண்டால் நான் உனக்கு ஒரு கூழ்ப்பாட்டி வைப்பன். இல்லையெண்டால் நீ இந்தப் பங்கத்திலை சேரக்கூடாது எண்டான். நான் கொஞ்சநேரம் யோசிச்சுப்போட்டு சொன்னன்.

'ஓம், நான் அதுக்குச் சம்மதம், சின்னையனுக்கும் ஒரு சொல்லுச் சொல்லிப்போட்டு வாறன் என்று சொல்லி சின்னையனுக்கும் சொல்லிப் போட்டு, என்றை காலியானிலை ஒண்டை எடுத்து, முனியப்பருக்கு நேந்து போட்டு அடிப்பக்கத்தாலே ஒரு குத்துக் குத்திவிட்டன். தம்பியானை நம்பினால் நம்பு நம்பாட்டிப்போ செல்லப்பன்ரை கருங்

காலி சிதறிப்போச்சு. செல்லப்பன் சும்மா ஏங்கிப்போய் நிண்டான், சின்னையனைச் சொல்லவே வேணும். அப்படித் தம்பி நாங்கள் அந்த நாளையிலை எத்தனை கோலங்கள் கொண்டு திரிஞ்சம். அந்த நாளைச் சாப்பாடு என்ன சாப்பாடு தம்பி...' இப்பிடிக்கிழவன் இன்னொரு கதையை நினைத்து ஆரம்பித்த பொழுது, நான் பொறுமையை இழந்து விட்டேன். நான் பொறுமையை இழந்ததற்குக் காரணம் கலியாண விட்டில் நட்டுவமேளம் மிகவும் விமரிசையாகக் கேட்டது. அத்தோடு வெடியும் அனேகம் வெடித்துக் கேட்டன். நான் எழுந்து விறு விறு என்று நடக்கத் தொடங்கினேன். கிழவன் தாடியையும் தடவிக்கொண்டு பின்னால் ஓடிவந்து என்னைத் தடுத்து நிறுத்தி,

'தம்பி, கோவிக்காதை. இனித்தான் நான் முக்கியமான கதைக்கு வரப்போறன். அவதிப்படாதை தம்பி. உப்புடித்தான் உவங்கள் வெடி வெடிப்பாங்கள். எனக்குத் தெரியும் இன்னும் ஐயர் வரேல்லை.....'

'கதையைக் கெதியாச் சொல்லி முடிக்கவேணும்..... எனக்கு இனி நிண்டு கதைகேக்கேலாது.....'

'சரி தம்பி, இப்படியெல்லாம் அந்த நாளையிலை பல கோலங்கள் கொண்டு திரிஞ்சு எங்கடை சமூகத்துக்காக அடிச்சுக் குடுத்து என்னத்தைத்தான் கண்டது?'

'உங்களுக்கு சமாதான நீதவான் பட்டம் கேக்கிறியளோ?' என்றேன்.

‘அதொண்டும் இல்லைத் தம்பி, உதுகளைத் தூக்கிக் கொண்டு திரிய எனக்கு பிலனும் பத்தாது, அதிலை நம்பிக்கையும் இல்லாதவன்.....’ — கிழவன் நக்கலாகச் சொன்னான்.

‘அப்ப என்ன வேணும்...?’

கிழவனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொல பொலன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கிழவன் அழுதுகொண்டே,

‘எனக்குப் பசிக்குது தம்பி, இப்ப இரண்டு நாளாச் சாப்பிடேல்லை. நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட ஆசையாக் கிடக்கு. எனக்கு ஒரு அஞ்சுரூபா தாதம்பி. நான் உன்னட்டைத்தான் உரிமையோடு கேக்கிறன்..... ஏனெண்டால் உன்ரை பேரன் என்றை நல்ல சூட்டாளி. எனக்கு மற்றவங்களட்டை வாய்விட வெக்கமாகக் கிடக்கு..... அதுகும் ஒரு கோலம். இதுகும் ஒரு கோலம். நான்தம்பி முந்தி.. அதையேன் சொல்லி மனவருத்தம் அடைவான்.....’ — கிழவனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தொண்டையிலிருந்து வந்த சறளியை எட்டிக் காறித்துப்பிவிட்டு, எழுந்து நின்று கையை நீட்டினான். நான் ஒரு பத்துரூபாவைக் கொடுத்தேன். அதை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு, ‘நீ போ தம்பி, இப்ப ஐயர் வந்திருப்பார். எட்டிப் போனியெண்டால் தாலிகட்டுக்கு நிப்பாய்...’ என்றான்.

காசைக் கொடுத்துவிட்டு நான் ஓட்டமும் நடையுமாக கலியாணவீட்டிற்குச் சென்றேன். அப்பொழுதுதான் தாலிகட்டி முடிந்தது. எனக்கு மனதிற்குள் கிழவன்மீது வந்த ஆத்திரத்தை எப்படித் தீர்ப்பதென்றே தெரியவில்லை. இருந்தும், மனைவி நின்று எல்லாம் செய்திருப்பாள் என்று நினைத்து ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்தேன். அத்தோடு நடந்த சம்பவத்தையும் எனது நண்பனிடம் சொன்னேன். அவன் ஒருவாறு சமாதானம் அடைந்தான்.

கலியாணவீடு முடிந்து நானும் மனைவியும் வரும்பொழுது நேரம் கருகல் பொழுதாகி விட்டது. மகன் அழப்போகின்றான் என்றதினால் ஓடோடி வந்தோம். ஓடிவரும்பொழுது, ரோட்டுக் கரையோடு ஒருவன் விழுந்துபோய்க் கிடந்தான். ‘விடுப்பு’ பார்க்கும் குணம் என்னோடு ஓட்டியிருப்பதனால் மனைவியின் ஏச்சையும் மீறி, விழுந்துகிடப்பவன் யார் என்று பார்க்க முயன்றேன்.

அந்த முத்தர் கிழவன் நல்ல வெறியில் விழுந்து கிடந்தான். கள்ளின் ‘நெடி’ எனக்குக் குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. இதுகும் அவனது ‘கோலங்களில் ஒன்று என எண்ணிக் கொண்டு நான் எட்டி நடந்தேன்.

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா	7-00
தனிப்பிரதி	-50
இந்தியா, மலேசியா	10-00

சைக்கொவ்ஸ்கீயும், 'ஸ்வான்லேக்'கும்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

சைக்கொவ்ஸ்கீ ரஷ்யாவில் பிறந்த ஓர் இசை மேதை. 1840-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 7-ஆம் திகதி பிறந்த இவர் மேனாட்டு சாஸ்திரிய இசை வரலாற்றில் முக்கிய இடம்பெற்றவர். 53 வருடங்களாக உயிர் வாழ்ந்த சைக்கொவ்ஸ்கீ ஓப்பரா, பலே, கொன்சேட்டோ, சேம்பர் மியூஸிக், பியானோ மியூஸிக் போன்ற பலதரப்பட்ட மேனாட்டு சாஸ்திரிய இசைவகைகளுக்காகவும், இசையமைத்து நெறிப்படுத்தியிருக்கிறார். தலைசிறந்த இசைக் கர்த்தாக்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் சைக்கொவ்ஸ்கீ. இறப்பதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் தயாரித்த 'பத்தெற்றிக் சிம்பனி' என்ற இசை உருப்படியே அவர் படைப்புக்களில் சிறந்தது எனக் கருதப்படுகிறது.

ஒரு கலைஞனின் படைப்பை ஆராயுமுன்னம் அவன் வாழ்ந்த காலப்பகுதி, அவன் வாழ்க்கைத் தத்துவம் போன்றவற்றையும் கருத்தில் கொண்டே விமர்சித்தல் வேண்டும்.

'ரொமான்டிக்ஸிம்' எனப்படும் கற்பனையைப் போக்கு கலை, இலக்கிய உலகங்களில் 'அரசோச்சிய காலங்களில் வாழ்ந்தவர் சைக்கொவ்ஸ்கீ. அதனால், அவரின் இசைப்படைப்புக்களும் இந்

தப் பண்பு விரவி நிற்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. தவிரவும் வாழ்க்கையில் அவநம்பிக்கை கொண்டவராகவும் உலகில் பயங்கரமான பிரிவினைச் சக்திகள் வலுப்பெற்றிருக்கின்றன, என்ற கோட்பாட்டில் பிடிப்புள் ளவராகவும் அவர் காணப்பட்டார். இடையிடையே அவர் மனப்பிராந்திய நிலைகளுக்கும் உள்ளானார். சைக்கொவ்ஸ்கீயின் இந்த விசித்திர குணப்பாங்கு அவர் படைப்புக்களிலும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. உதாரணமாக அவர் எழுதிய 'ஸ்வான்லேக் பலே' க்குப் பயன்படுத்தப்படும் இசையைக் குறிப்பிடலாம்.

சைக்கொவ்ஸ்கீயின் பலே இசையைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட ஸ்வான்லேக் திரைப்படத்தை அண்மையில் பார்க்க நேர்ந்தது. 'பலே' என்பது நாட்டிய நாடகமாகும்.

இந்தப் படத்தை சொவ் எக்ஸ்போ நிறுவனத்தினர் தயாரித்து இருக்கிறார்கள். சோஷலிச நாடாகிய சொவியற் யூனியனில் இருந்து வெளியாகியிருக்கும் இந்தப் படம் கற்பனையைப் போக்குள்ள ஓர் இசைக் கர்த்தாவின் நாட்டிய நாடக இசையைத் தழுவி அமைந்திருப்பது

முரண்பாடானது போல் தோன்றினாலும், நான் முன்னர் கூறியதுபோல, கலைஞன் வாழ்ந்த காலத்தை மனதில் கொண்டு பார்த்தால், தாம் வாழ்ந்த காலத்தின் போக்கிற்கு ஏற்பவே சைக்கொவ்ஸ்கியும் தமது படைப்பை வெளியிட்டிருக்கிறார் என்று அமைதி காணலாம்.

‘ஸ்வான் லேக்’ அதீத கற்பனையும் மந்திர தந்திர செயல்களும் நிறைந்த ஒரு மேல்தட்டு வட்டார பொழுதுபோக்கு இசை நாட்டியம். ஆயினும், ஆர்ப்பரிக்கும் இசை மூலம், எடுத்துக் கொண்ட கதைக் கட்டங்களைக் கேட்போர் மனதில் பதிய வைக்கும் ஆற்றல் மகத்தானது. இசை வடிவத்தை மேலும் கிரகிக்கத் தக்க விதத்தில், ‘பலே’ நாட்டியமும் உதவுகிறது.

குளத்தில் அன்னப்பட்டிகள் போன்று அபிநயிக்கும் கன்னியரின் லாவண்யம், யதார்த்தச் சூழ்நிலையிலும், கற்பனைக் கனவிலும், மந்திர தந்திர மாற்றங்

களின்போதும், வெவ்வேறு உணர்ச்சி நிலைக்கு உட்படும் முக்கிய பாத்திரத்தின் மனோநிலை, நாட்டிய நாயகியின் சிருங்கார உணர்ச்சி அபிநயம் போன்றவை, பார்ப்போர் மனதில் பதியுமாறு, ‘பலே’ நடனம் மூலம் பிடிக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

மேலூட்டு சாஸ்திரிய சங்கீதத்தை விரும்பாத ஜனரஞ்சக இசைப்பிரியர் கூட, ரசிக்கக் கூடிய விதத்தில், சைக்கொவ்ஸ்கியின் ‘ஸ்வான் லேக்’ இசைப் பாணி அமைந்திருக்கிறது. அந்த இசையின் ரூபங்களை அறிந்து கொள்ள ‘பலே’ நடனம் உள்ளடங்கி ‘சுவான் லேக்’ திரைப்படம் உதவுகிறது.

சென்றகால மேலூட்டு இசை வல்லுநர் ஒருவரின் இசைக்கற்பனைகள் எவ்விதம் அமைந்திருந்தன என்பதை, தமிழ் பேசுபவர்களாகிய நாம் அறிய இந்தப் படம் நமக்கு உதவுகிறது. ★

உழவன்

பேருக்குப் பொங்கல்
பிறந்திருந்த நாள்முதலாய்
ஊருக்காய் உலகுக்காய்
உழைக்கின்ற உழவனுக்கு
ஏருக்கு நேரிங்கே
எதுவுமே இல்லையென்ற
பேருண்டு புகழுண்டு
பிறிதொன்றும் மிச்சமில்லை;

இல செ. கந்தசாமி

ஓரு வாலிபன் வேலை தேடுகின்றான்

இராஜ தர்மராஜா

எதிரேயுள்ள அந்த அலை கடலின் ஓசையைப் போலவே அவன் மனமும் இரைந்துகொண்டிருந்தது. கண்ணுக்கு முன்னால் கடல் பரந்து விரிந்து தெரிந்தது; வெகுதூரத்தில் கடலும் வானமும் ஒன்றையொன்று முட்டுவது போல், வானம் வளைந்து கடலுடன் முட்டிக் கொண்டு தெரிந்தது. பரந்து விரிந்து தெரியும் கடல்போல், அவன் மனதிலும் வேலைப் பிரச்சனையே பரந்து விரிந்து இருந்தது. கடலின் இடையே மலைக்கல்லுகள் கடல் மட்டத்தின்மேல் குட்டித் தீவுகள் போல் வெளிக்கிளம்பித் தெரிந்தன. அதுபோல் அவனது மனதில் பரந்துகிடக்கும் வேலைப் பிரச்சனைகளுக்கிடையே, ஏன் இந்த உலகில் வேலையே இல்லை யா? என்ற கேள்வி தீவுகள் போல் முளைத்தன.

‘இந்த உலகில் அன்பு, பாசம் என்பனவெல்லாம் வெறும் போலி, பகட்டு. வயிற்றுப் பசியின் முன்னால் அன்பு, பாசம் என்பது எல்லாம் ஒரு துரும்பு. மனிதன் ஏதோ தேவைக்காகத் தான் அன்பு கொள்ளுகின்றான். அது கிடைக்கவில்லை என்றால் அந்த அன்பு எங்கே போகின்றதோ? தாய், தனது மகன் ஊரும் உலகமும் போற்ற வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகின்றான். தந்தை மகன் பெரும்

பணம் சேர்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றார். உடன் பிறந்தவர்களும், அப்படியே ஏதோ தேவையைக் கருதித்தான் உடன் பிறந்தவர்களுடன் அன்பு வைக்கின்றார்கள். காதலும் அப்படியே, காதலன் காதலியிடம் ஏதோ ஒன்றை, அது இதுவரை காலமும் தான் பெறாத; அனுபவிக்காத ஒன்றை அவளிடம் இருந்து பெறுவதற்காக அவன் காதலிக்கின்றான். அதுபோல் காதலியும் தனது காதலனிடம் தான் இதுவரையும் பெறாத ஒன்றை, அனுபவிக்காத சுகம் ஒன்றை அவளிடம் பெறுவதற்காக காதலிக்கின்றான். இப்படியே அன்பு, பாசம், காதல் என்பனவெல்லாம் ஏதோ ஒரு தேவையிலேயே சிக்கிச் சமுன்று இருக்கிறது’ என்று அவனது விரக்தியடைந்த மனம் நினைத்தது. எதிரே கடல் அலைகள் இரைந்து கொண்டிருந்தன.

அவனுக்குத் தேவை ஒரு வேலை. அது எப்படியிருந்தாலும் அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை! ஆனால், அது தன்னால் செய்யக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்பதே அவன் விருப்பம். வீட்டில் இருந்தால் தாயின் நச்சரிப்பு, தந்தையின் உறுமல், உடன் பிறந்தாரின் வெறுப்பு இவைகளுக்குப் பயந்துதான் அவன் கடற்கரையில் தனிமை

யில் இருக்கின்றான். அவனது மனம் பல இடங்களுக்கும் சென்று திரும்புகின்றது. தனிமையின் அந்தச் சூழ்நிலையில் மனம் பழைய நிகழ்ச்சிகளை அசை போடுகின்றது. நினைவுகளை நெஞ்சு மறப்பதில்லையே!

அன்று அவன் வெகு மகிழ்ச்சியாக இருந்தான். கல்லூரியின் இன்ப நினைவுகள், அதை நினைத்து மனம் மகிழ்ச்சிக் கடவில் நீந்தியது. கல்லூரி தொடங்கும் நாள் அன்று. அவனும் கல்லூரிக்குப் போக வேண்டும். வயதும் பதினெட்டு. புதுவகுப்பு, புது அனுபவங்கள். இவற்றை நினைத்து மனம் குதூகலம் அடைந்தது. பத்தாம் வகுப்பு சித்தியடைந்தபின், அவன் பதினொராம் வகுப்புக்குப் போகப் போகின்றான். தனது பாடப் புத்தகங்களை எடுத்துப் பார்த்தான். அதில் ஒரு மகிழ்ச்சி. யாருடையவோ காலடியைக் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். எதிரே தாய் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

‘தம்பீ! உனக்கு வயதும் வந்திட்டுது. உனக்கு தம்பி தங்கைகள் இருக்கினம், அவைகளையும் பார்க்க வேண்டும். இப்படியே இருந்தால் வயதும் ஏறிக் கொண்டே போகும். படிப்பு நெடுகப் படிக்கலாம். இனி நீயே உன் செலவைப் பார்க்க வேண்டிய வயது. எஸ். எஸ். சியும் பாஸ் பண்ணிவிட்டாய் கெதியண்டு ஒரு வேலையைப் பார்! நெடுக அப்பாவும் அப்பாவும் சோறு போடுவார்களா?’ என்று சொல்லிவிட்டு அவள் போய்விட்டாள். அவள் கவலை அவளுடன்.

அவன்மனம் ‘பொசுக்’கென சுருங்கிவிட்டது. கல்லூரியின்

மேல் ஒரு வெறுப்பு. படிப்பின் மேல் ஒரு வெறுப்பு. படிப்பு என்ன படிப்பு. வேலையாம் வேலை. வேலை என்ன கேட்டவுடன் கிடைக்க கடைச் சரச்கா? வேலை என்னத்துக்கு, பணம் சம்பாதிக்க. பணம் மனிதன் வாழ என்று இப்படியே தொடர்பில்லாமல் அவன் மனம் ஓடியிறங்கியது.

வேண்டா வெறுப்பாகச் கல்லூரிக்குச் சென்றான். புத்தகத்தைப் புரட்டும்போது அவன் மனம் கனத்தது. வேலையின் நினைப்பு மனதை அமுக்கியது. முன்புபோல் படிப்பில் ஆர்வம் இல்லை. ஆசிரியர் குறை, அவன் படிப்பது இல்லையென்று. அவனுக்கோ படிப்பில் வெறுப்பு! அவனுக்கு இப்பொழுது தேவை ஒரு வேலை. வரும் வேலைக்கெல்லாம் ‘கெசட்டைப்’ பார்த்து விண்ணப்பம்போடுவான். ஆனால் வேலை மாத்திரம் கிடையாது. படிப்பு....., அதுவும் கெட்டுப் போச்சு!

எதிரே பரந்து விரிந்த கடல் தெரிந்தது. கடலில் மீனவர் மீன் பிடிக்க தோணியில் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவன் தனது பழைய நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டவனாய் நடப்பு உலகுக்கு வந்தான். கடல் அலையின் ஓசை காதைப் பிளந்தது. அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கண்கள் கடலைப் பார்க்க மனம் பழைய நினைவுகளுக்குப் பாய்ந்து சென்றது.

உத்தியோகத்திற்கு என்று போட்ட விண்ணப்பங்கள் எல்லாம் வீணயிற்று. ஒன்றுக்கும் பதிலும் வரவில்லை. படிப்பிலும் சித்தியடையவில்லை. வேலை கிடைக்கவேண்டுமானால் பணம்

வேண்டும். பணம் வேண்டுமா
னால் வேலை பார்க்கவேண்டும்.
வேலை கிடைக்க வழியில்லை.
அப்படியானால் பணம் எப்படிச்
கிடைக்கும்?

வீட்டில் அன்று நல்ல கறு
சோறு. ஒரு பிடிபிடிக்க வேண்
டும் என்ற நினைவு. உணவைச்
சாப்பிடத் தொடங்கினான்.
அரைவாசிச் சாப்பாடு முடிய
வில்லை.....

‘நேரத்துக்கு நேரம் விழுங்
கினால் போதுமா? ஒரு வேலைவில்
லட்டி பார்க்க வேண்டாம்? எத்
தனைபேர் யார் யாரையோ
பிடித்து வேலை பார்க்கிறார்கள்.
நீ ஊர் சுற்றிக் கொண்டிரு.
இஞ்சை நேரத்துக்கு நேரம்
சோறு கிடைக்கிதல்லவா?’
என்று அவனது தகப்பன் ஒரு
பாட்டம் போட்டார்.

அவனுக்கோ சாப்பிடவும்
முடியவில்லை, எழும்பவும் முடிய
வில்லை! திரிசங்கு சொர்க்கநிலை,
நிறையச் சாப்பிட விரும்பின
மனது சாப்பிடாமல் எழும்பி
னாலே போதும் என்ற நிலை! ஒரு
மாதிரியாக சாப்பிட்டு விட்டு
எழும்பிவிட்டான்.

‘டேய் கொண்டுவாவன்
சோறு போட்டு சொதிவிட’
என்ற தாயின் குரலுக்கு அவன்
செவி சாய்க்கவில்லை.

கோப்பையைக் கழுவி வைத்
து விட்டுப் போய்விட்டான்.
மனம் அமைதியை நாடி அலைந்
தது. மனதின் உள்ளே வேலை
வேலை என்ற ஓலம். ‘ஓ.....
நிம்மதியாகப் படிக்கவும் முடிய
வில்லை! என்ற விரக்தி அவனுள்.
அதேசமயம் பெற்றோர்கள்

சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்
கின்றது என்றும் நினைத்தான்.

‘வயதும் இருபது ஆகிறது
ஒரு வேலையும் இல்லாமல் இருந்
தால் பெற்றோர்களுக்குப் பாரம்
தானே? நான் ஒருவனா? என்
னுடன் கூட எட்டுப் பேர் இருக்
கின்றார்களே!’ என்று நினைத்
தான்.

வறுமை என்ற ஒன்று வந்
தால், நாய்கள் உணவுக்குச்
சண்டைபிடிப்பது போல்தான்
மனிதரும் உணவுக்குச் சண்டை
பிடிப்பார்கள்.

தாய் வயிற்றில் சுமந்து
பெற்ற குற்றத்துக்காக பிள்
னைக்கு வாழ்நாள் முழுக்க உணவு
போட முடியுமா? என்று அவ
னது சஞ்சலம் அடைந்த மனது
பலவிதமாகச் சிந்தித்தது.

அவன் அமைதியை நாடி
அலைந்தான்.

வேலை வேலை என்று கத்தி
னால் வேலையும் கிடைக்கவேண்
டுமே?

நினைத்தவுடன் கிடைக்க
வேலை என்ன பாதையில் கிடக்
கும் குப்பையா?

அதற்கு எத்தனை அர்ச்சனை,
நைவேத்தியங்கள் போடவேண்
டும். அப்படிப் போட்டாலும்
கிடைப்பது அரிதாயிருக்கின்றது,
என்று நினைத்தபடி நடந்தான்.

‘இந்த உலகில் எனக்கு ஒரு
வேலையே இல்லையா?’

வெறும் ஏட்டுக் கல்வி
படித்த எங்களுக்கு ஏற்ற
வேலையே கிடைக்கிறதா? என்று
அவன் மனம் ஓலமிட்டது.

உலகில் பிறந்தால் ஒன்று
பணக்காரன் ஆகப் பிறக்கவேண்

டும். 'அல்லது ஏழையாகப் பிறக்கவேண்டும். இரண்டுமில்லாமல் நடுத்தர வர்க்கத்தில் பிறந்தால் இதுதான் கஷ்டம் என்று நினைத்தபடி இருந்தான்.

அலைகடலின் ஓசை குறையவில்லை. அது இரைந்தபடியே இருந்தது. அதுபோல், அவன் மனமும் இரைந்து கொண்டே இருந்தது பழைய அந்தத் துன்பம் நிறைந்த நினைவின் அலைகளின் மனவேதனையை நினைத்து பெருமூச்சொன்றை விட்டான். கடலைப் பார்த்தான். அது எப்போதும் போலவே இருந்தது. ஆனால், அவன் மனம்தான் திரும்பவும் நினைவுச் சுழலிச் சிக்குண்டது.

நாட்டில் ஏற்பட்ட புதிய அரசாங்கத்தினால் நிறைய வேலை கொடுபடும் என்ற செய்தியைக் கேட்டு அவன் மகிழ்ந்தான். தனக்கும் ஒரு வேலை கிடைக்கும் நிம்மதியாய் இருக்கலாம், நிறையப் படிக்கலாம் என்று நினைத்து மகிழ்ந்தான்.

நண்பர்கள் எல்லாரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினரிடம் போய் உறுதிமொழி வாங்குவதைக் கண்டு தானும் போகவேண்டும் என்று நினைத்தான். ஆனால், போகவில்லை!

அரசியலுக்கும் அவனுக்கும் வெகுதூரம். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தத் தெரிமாதவன். பிழைக்கத் தெரியாதவன்!

உறுதிமொழி வாங்கிய அவன் நண்பர்களுக்கும் வேலை கிடைக்கவில்லை! அவனுக்கும் கிடைக்கவில்லை.

'லஞ்சம்' என்ற வார்த்தை அவன் காதிலும் விழுந்தது.

அதற்கு எங்குபோவது என அவன் நினைத்தான்.

தனது ஊரின் பிரதிநிதியுடன் கதைத்துவிட்டு வெளியில் வந்தான். அவனுள் நம்பிக்கைகள் எல்லாம் சிதைந்துகொண்டு இருந்தன.

'என்னதம்பி யோசிக்கிறாய்'

அவனுக்கு அறிமுகமானவரும், எம். பியின் நெருங்கிய சிநேகிதருமான அவர் அவனை ஆழ்ந்து நோக்கினார். அவரின் நோக்கில் எத்தனையோ அர்த்தம்.

'ஒன்றுமில்லை' அவன் குரல் ஒடுங்கியிருந்தது.

'தம்பி நீ ஒன்றுக்கும் யோசியாதே. நான் எல்லாம் முடித்துத்தாறன். நீ எம்பியுடன் கதைத்தது எனக்கும் தெரியும். உனக்கு என்ன வேலைவேண்டும்?'

அவன் பேசாமல் நின்றான்.

'வாத்தியார் வேலையா? கிளர்க்வேலையா? அல்லது உனக்குப் பிடித்த எந்த வேலை வேணுமென்றாலும் சரி ஆனால் இதை தந்திட வேணும்!' என்றுவிட்டு அந்த மனிதர் கையை சுண்டிக் காட்டினார்.

அவனுக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. அவனோ வேலைக்காக அலைந்து திரிகிறான். இந்த மனிசன் என்ன வேலை வேணுமென்று கேக்கிறாரே! உடனே வேலையும் எடுத்துக் கொடுத்து விடுவார் என்ற தொனியில் அல்லவா கதைக்கிறார்.

அவர் அவனுக்கு அருகில் வந்து ரகசியமாக, 'தம்பி நீ கனக்கத் தரவேண்டாம். ஒரு இரண்டாயிரம் காணும். அதி

லும் முதல் ஆயிரம் தா. மற்
றதை வேலை கிடைத்தபின் தா.
வேறை ஒன்றும் வேண்டாம்.
தேர்தல் நேரத்தில் செலவழித்
ததை இப்படியான சந்தர்ப்பத்
தில்தானே எம். பி. எடுக்க
வேணும். இனி அவர் உம்முடை
விடயமாக போய் வருகிற
செலவு. பெரியவங்களுக்கு
பார்ட்டிச் செலவு..... எல்லாத்
தையும் யோசித்துப்பார். சின்ன
மீன் போட்டால்தான் பெரிய
மீனைப் பிடிக்கலாம். வேலை
வேணுமென்றால் உன் விருப்பம்'
என ரகசியமாய் முடித்தார்.

அவன் போய்விட்டான்.
'வேலை தேடிப்போனால் பணம்
வேண்டும். அதற்கு எங்கு
போவது?' என அவன் நினைத்
துக்கொண்டான்.

தேர்தலுக்கு முன் ஐயா,
தம்பி! ராசா, மோனை. தேர்
தல் முடிந்தால் தம்பி யாரோ
அவர் யாரோ!

'வாக்கெடுப்புக்குமுன் அவர்
ஓர் எளிய மனிதன். மக்களின்
ஊழியன். ஏழையின் தொண்
டன்! வாக்கெடுப்பு முடிந்தால்
அவர் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்
பினர், இன்னும் மந்திரி பிர
தானி.. வரிசையில் அவர் ஒரு
பெரிய மனிதன். பணத்தின்
தொண்டன்! தேர்தல் எல்லாம்
ஒரு பகுதியின் சுயநலத்துக்கா
கத்தான்!' என நினைத்துக்
கொண்டான்.

'கோயிலில் அர்ச்சனைபூசைக்
கென்று எத்தனையோ பேர்
பணத்தைக் கொட்டுகின்றார்கள்?
அவர்கள் எல்லாருக்குமா அருள்
கிடைக்கிறது? அதுபோலத்தான்
இதுவும்! ஒரு முப்பதுபேர் லஞ்
சம் கொடுத்தால், அதில் கொஞ்
சம் கூடிய தொகை கொடுக்கிற
ஒரு பத்துப் பேருக்கு வேலை

கிடைக்கும். மிகுதியானவர்கள்
கொடுத்த பணம் அர்ச்சனைக்
குக் கொடுத்ததுதான்! அவர்கள்
விபூதி, சந்தணம் என்ற கவலை
களைச் சுமந்துகொண்டு திரிய
வேண்டியதுதான்' என்று அவ
னது மனமே பதிலையும் தேடிக்
கொண்டது.

வாழ்க்கையின் பாதைகள்
இன்று பணத்தில்தான் தங்கி
யிருக்கிறது. பணம் இருந்தால்
பிரதமராக வரலாம். இல்லா
விட்டால், சாதாரண பாராளு
மன்ற உறுப்பினராகக்கூட வர
முடியாது! என நினைத்தபடியே
நடந்தான்.

கடல் அலை 'ஓ' வென
இரைந்துகொண்டிருந்தது. அவன்
மனமும் இந்த பண ஆசை
பிடித்த உலகை நினைத்து 'ஓ'
என இரைந்தது.

உலகின்மேல் ஒரு வெறுப்பு!
பந்த பாசத்தின் மேலெல்
லாம் ஒரு விரக்தி அடைந்த நிலை.
பற்றற்ற நிலை.

மனம் கடல் குமுறுவது
போல், குமுறிக்கொண்டிருந்தது.

அது சாந்தமடைய வழி?
'எல்லாம் மக்கள் கைக்கு
மாறவேண்டும்! அதிகாரம் மக்
கள் கையில் இருந்தால், அவர்
கள் வாழ்க்கை சீரழிய மாட்
டாது!' என்ற எங்கோ படித்த
வசனத்தின் நினைப்பு. எல்லை
யற்ற போராட்டத்தில் அவன்
மனம் தவித்து மூழ்கியது.

கடலின் கொந்தளிப்பாக
மனம் பொங்கிப் புழுங்கியது.

இப்படி எத்தனை பேர்
புழுங்கித் தவிக்கிறார்களே? அவன்
மனம் வினாவியது.

ஓ..... எண்ணற்ற மனி
தர்களின் கூட்டத்தில் ஒரு
வாவிபன் வேலைதேடுகிறான்! ★

தந்தக் கோபுரங்களும்

மண்வாசனைகளும்

நவீன கலை இலக்கியவுலகில் புனைகதையின் தோற்றம் மிகவும் முக்கியமான பங்கொன்றினை வகிக்கிறது. செய்யுளின் இடத்தை உரைநடை பெறுவது இதன் குறிகாட்டிகளுள் ஒன்று. மற்றது மத்தியதர வர்க்கம் இதனுடன் கொண்டிருக்கும் தொடர்பு. புனைகதையின் வளர்ச்சி செய்யுளின் பாங்கிலும் மாற்றத்தை விளைத்தது. இவ்வாறு புதிய துறைகள் ஒங்கவே, புதிய பரிசோதனைகளுடன் நாடகம், அதன் உன்னதமான பெறுபேருகிய சினிமா என்பனவும் இணைந்து சென்றன.

தமிழ் நாவலின் தோற்றத்தில் மத்திய வர்க்கத்தினது தொடர்பைக் கலாநிதி க. கைலாசபதி தமது 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' என்ற நூலில் நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார். ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தால் விவசாயத்தையும் கிராமக் கைத்தொழில்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டியங்கி வந்த புராதன வாழ்க்கை முறை தகர்ந்து கைத்தொழிற் புரட்சியின் வழிநின்ற நவீன நாகரிகமும் பொருளாதார அமைப்பும் இடம் பெறலாயின. இதன் விளைவாகத் தோன்றிய வர்க்கப் பிரிவுகளுள் காலத்தால் முந்திய மத்தியதர

வர்க்கமாகும். கைத்தொழில், வர்த்தகத்துறைப் பெரு முதலாளிகள் தோன்றப் பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பே கல்வியறிவு பெற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினர் தோன்றிவிட்டனர். இந்நவீன கல்விமுறைக்கு கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் ஓரளவுக்குப் பொறுப்பாவர். ஆனால் ஆங்கில அரசாங்கமே தமது சுய தேவைகளுக்கும், சுய நலங்களுக்குமாக புதிய கல்விமுறையைப் புகுத்தியது. இவ்வாறு புகுத்தப்பட்ட கல்விமுறையின் 'விளைபொருள்களில் ஒன்றே நாவல்' என்கிறார் கலாநிதி கைலாசபதி.

எனவே நவீன கலை இலக்கியவுலகின் பல்வேறு விளைபொருள்களுக்கு இவர்களே காரணர்கள் என்பதை உய்த்துணரவிசலும். சிருஷ்டிகர்த்தர்கள் பொதுவாக புனைகதை, கவிதை, நாடகம் போன்ற ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துறைகளில் ஈடுபட்டிருக்கக் காணமுடிகின்றமையும் இங்கு கவனித்தற்பாலதாகும்.

இலங்கையின் குடித்தொகையில் எழுபத்தைந்து வீதத்துக்கு மேற்பட்டவர்களான விவசாயக் குடிமக்களைப் பற்றிய நாவல்கள் சிங்களத்திற் பெருந்தொகையாகத் தோன்றவில்லை என்பதற்குரிய அடிப்படை சிங்

கள நாவலாசிரியர்கள் பற்றிய தேயாகும். ஏனெனில் இவர்களுட் பெரும்பான்மையோர் மத்தியதர வர்க்கத்தினரே. இவர்களது கதைப்புலமாக அமைந்தது தமது சொந்த அனுபவங்களையாதலின் நாவல்களது பகைப்புலமும் தவிர்க்க முடியாதபடிக்கு மத்திய வர்க்கமாகவே அமைந்தது. புராண, இதிகாச, காவிய மரபுக்கு இயைபுகாணும் ஆரம்ப முதிராவிளங் கற்பனை அல்லது அதீத கற்பனை நாவல்களுக்கு அடுத்த உயர் நாவல்களாயும், யதார்த்த நாவல்களாயும் அமைந்தவையாவுமே புராதன சமூக அமைப்புமுறை தகர்ந்து செல்வதையும், மத்திய வர்க்கம் உருவாதலையும் கூறுகின்றன.

இவற்றையடுத்துத் தோன்றிய நாவல்களோவெனின் இவ்வாறு தோன்றிய மத்தியவர்க்கத்தைப் பற்றியனவாக அமைந்தன. இத்தகைய நாவல்களின் பண்பைத் தெளிவான முறையில் நாம் முன்னர் கண்டுள்ளோம்.

இந்நிலையில், சிங்களக் கிராமிய வாழ்வை முழுமையாகச் சித்திரிக்கும் நாவல்கள் இதுவரையில் — குறிப்பாக 1960 க் குப் பின் தோன்றவே இல்லையா என்ற வினா எழுதல் இயல்பாகும். சமீபத்தையனவற்றுள், கே. ஜயதிலக்கவின் 'சரித்ததுனக்' 'பிட்டமஹ', மார்ட்டின் விசுமசிங்ஹவின் 'கருவலகெதர', மகாகம சேகரவின் 'துங் மங் ஹந்திய' ஆகிய நான்கு நாவல்களும், செல்வாக்கிழந்து வரும் கிராமத்தையும். அதன் சம்பிரதாயங்களையும் விவரிக்கின்றன. மடவல, எஸ். ரத்னையக்கவின் 'அக்கரபஹா' கிராமத்தினதும் நகரத்தினதும் மோதலைச் சித்திரித்து இறுதி

யில் கிராமமே சிறந்தது என்ற 'போதையை' வழங்குகிறது!

வீல்குணசேகரவின் 'பெத்சம்', 'அத்சன' ஆகியவை வடமத்திய மாகாணத்து விவசாயிகளது கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை. விஷயத் தெரிவிலே சிங்கள நாவற் துறையில் இது ஒரு புது முயற்சியாகும். எனினும் சிறந்த இலக்கிய வடிவமைவினை இவை பெறத் தவறிவிட்டன. வடமத்திய மாகாணத்தில் இறைவரி அலுவலாளராகப் பணிபுரிந்த இவரது அனுபவங்கள் உதவியுள்ள போதும் பெருமளவுக்கு அனுபவப் பதிவேடுகளாகவே காணப்படுகின்றன. அத்துடன் ஒரு சிறிய கதையம்சம் நீட்டி முழக்கப்பட்ட உணர்வும் உண்டாகிறது.

நாவலாசிரியர்கள் மத்திய வர்க்கத்தினராக இருந்தமையினாலேயே பெரும்பான்மையான மக்களது வாழ்வு முறையைப் பற்றிய நாவல்கள் அதிகமாகத் தோன்றவில்லை என்பது உண்மையாகலாம். ஆனால் சிருஷ்டிகர்த்தா உயர் வர்க்கத்தினரையோ, மத்திய வர்க்கத்தினரையோ இருக்கின்றமை சாமானியர்களைப் பற்றி எழுதமுடியாமலுக்கு ஒரு தடையாக மாட்டாது. ஒருவர் எந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவராக இருப்பினும் கூட விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் ஆகியோருடன் ஊடாடி, அவர்களது அனுபவங்களைத் தமது அனுபவங்களாகக் காண முயற்சி செய்யும் பட்சத்தில் இது நிச்சயம் சாத்தியமாகும். இவ்வாறாக டோல்ஸ்டோய் கிராமப் பிரதேசங்களை நாடிச் சென்று, விவசாயிகள் வாழும் முறையை அறிந்து கொள்வதில் நாட்

கணக்காக ஈடுபட்டார். அண்டன் செக்கோவ் கிராமவாசிகளுடன் கைகோர்த்து உலாவித்திரிந்தார்.

எனவே, சிங்கள நாவலாசிரியர்களது கூர்மையான பார்வை விழுந்திருந்தால், புதிய வர்க்கங்களின் உருவாக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்ட கிராமிய வாழ்வுமுறை, மத்திய வர்க்கத்தோடு இணைவரையாக உதயமான தொழிலாளர் வர்க்கம் முதலியவை பற்றிய பலதிறப் படைப்புக்கள் இதுவரையில் பெருகியிருக்கலாம்.

ஆனால், இவ்வுண்மையையும், இதன் அவசியத்தையும் உணர்ந்துள்ள ஆரம்ப நிலையற்ற சிங்கள நாவல்துறை காணப்படுகிறது. மிகச் சமீபத்தில் வெளியாகியுள்ள நாவலொன்று கூட இப்பண்பினையே சுட்டிக் காட்டியபடி நிற்கிறது. கலாநிதி நந்தசேன ரத்னபாலவின், 'நொதனி மிகாகே தொஸா' வன்னிக்கரைப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் பெற்ற அனுபவங்களைத் துணைகொண்டு எழுத முயலப்பட்ட நாவலாகும். ஆனால் இது வன்னிப் பிரதேச வாழ்வுமுறை பற்றிக் கூறுவதாக இருந்தாலும் அதனூடே வெளிப்படுவது மத்திய வர்க்கத்தின் வாழ்க்கைமுறை அனுபவங்களேயாகும்.

'கடந்த தசாப்தத்தில் அநேகமாகக் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க எவ்வித நடவடிக்கையும் இடம் பெறாத ஒரு துறையைப் பெயரிடுவதாயின் அது சிங்களக் கவிதைத் துறையே. சிங்களக் கவிதையைப் படிப்போர் தொகை அநேகமாகப் பூஜ்யம் எனலாம்' என்று தமது 'சமகாலச் சிங்கள இலக்கியக் காட்

சியில் குணதாச அமரசேகர கூறுகிறார். இவ் விளைவுக்குரிய காரணமாகக் கடந்த இருபது வருடங்களாகக் கவிதைத் துறையில் நிலவிவரும் செயல்முறைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். பேராதனைச் சித்தாந்தகாரரது 'நிஸந்தஸ்' கவிதைகள், வாசகர்கள் கவிதைகளைக் கண்டு வெருண்டோடச் செய்துவிட்டன என்ற அவரது விளக்கம், இவ்விருபது வருட காலத்துக்கும் பேராதனைச் சித்தாந்தம் உட்பட மூன்று வகையான சித்தாந்தங்களது மோதல்களுக்கும் பொருந்தும்.

கொழும்புச் சித்தாந்தகாரர் மரபுகளை உடைத்து ஒரு புதிய நெறியிற் செல்ல முயன்ற போதிலும் தமது வாசகர் கூட்டத்தைப் பத்திரிகை படிக்கும் சராசரி வாசகர்களுக்குள் மட்டுப்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்கள் கையாண்ட மொழியும் பத்திரிகையிற் பயிலும் மொழியேமரபு வழியான உவமை உருவங்களைக் கைவிடுவதாகக் கூறிக் கொண்டபோதும், புதிதாகக் கைக்கொண்டவைபழைய வற்றுக்குத் தேடிக் கொண்ட பிரதியீடுகளாகவே அமைந்தன. பெண்களது இதழ்களை மரபு வழிக்கவிஞர் மலர் மொட்டுகளுக்கு ஒப்பிட்டால் இவர்கள் கனிந்த தக்காளிப் பழத்துக்கு உவமிப்பர்! நகங்களைப் 'பெண்சிற்கூர்'ன்க்கு ஒப்பிடுவர்!

பேராதனைச் சித்தாந்தகாரர் மரபை முற்றாகக் கைவிட்டு எலியட், எஸ்ரா பவுண்ட், கமிங்ஸ் போன்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்களது பரிசோதனை முயற்சிகளது முனைப்பிலே கவிதையாத்தனர். இவர்களுள் சிரி குணசிம்ஹ போன்ற ஒரு சிலரது கவிதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க

வடிவ அமைதிகளும், சமகால அனுபவ வெளிப்பாடுகளும் காணப்பட்டபோதிலும், பொதுவாக இக்கவிதைகள் யாவும் சொற்களால் நடத்தும் சித்து வினையாட்டாகவே இருந்தன.

ஹொளஹுவுள பிரிவினரது திறமைகள் மொழித்தாய்மை இயக்கமொன்றினது நடவடிக்கைகளாக மட்டுப்பட்டுச் சென்றன. எனிலும் ஹொளஹுவுளவின் மூலவரான முனிதாச குமாரதுங்க தமது இலக்கணக்கட்டுக்கோப்புக்களைத் தளர்த்திச் சிறுவர்களுக்காகப் பாடிய பாடல்களது தொகுதி சிங்களக் கவிதைத்துறையில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தை வகிக்கின்றது.

நவீன சிங்களக் கவிதையின் போக்கு செல்லக்கூடிய நெறியைக் குணதாச அமரசேகரவின் ஊடாக அவதானிக்கலாம். நிஸந்தஸ்களது பரீட்சிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த அவர், நாடோடிப் பாடல் மரபிலிருந்து தூண்டுதல் பெற்று கிராமியப் பாங்கிலே சொல்லாட்சிகளையும், உவமை உருவகங்களையும் திரட்டிக்

கொண்டார். வெகு வேகமாக மாறிவரும் ஒரு சமுதாய அமைப்பிலே இந்த நாடோடி மரபு எவ்வளவு காலம் நீடிக்கலாம், எந்த அளவுக்குக் கவிதையின் பண்புகளையும், பணிகளையும், தேவைகளையும் நிறைவேற்றலாம் என்பன சிங்களக் கவிதையுலகில் எழுப்பப்பட்டுள்ள புதிய பிரச்சினைகளாகும். பாரதி ஒரு மகாகவியாக மட்டுமல்ல, மக்கள் கவிஞராகவும் நிலைபெறச் சிந்துகள், கண்ணிகள் முதலிய நாடோடிப் பாடல் மரபுகளைக் கருவியாகக்கொண்ட முறைமை இந்த இடத்தில் நினைவிற் கொணரப்படுதல் பொருத்தமாகும்.

நவீன தமிழ்க் கவிதையைப் போலவே, நவீன சிங்களக் கவிதையிலும் ஒரேயடியாக நம்பிக்கை வரட்சியைக் கொள்ளாதற்கு அவசியமற்ற வகையில் சில வளர்ச்சிகளை அவதானிக்க முடியாமலும் இல்லை. மீராவின் 'கனவுகள் — கற்பனைகள் — காகிதங்கள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பின் தலைப்பே ஒரு விதச் சிந்தனை மாற்றத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது.

நீ நித்திரையிலே ஆழ்ந்திருக்கின்றாய்
உலகத்தில் அமர செளந்தரியம் அனைத்தும்
உன்னிடம் கொலுவிருக்கும் அக்காட்சியைத்
தரிசித்து மெய்மறக்கின்றேன்.
புரட்சியில் மலர்ந்த சோவியத் பூமியின்
கூட்டுப் பண்ணைகளின் படங்களில்
பார்த்து மலைக்கும்
ஓர் இந்திய உழவனைப் போல்
வியப்படைகின்றேன்.
அந்த வியப்பில் ஆழ்ந்தபடியே
உன்னை எழுப்பாமல் நிற்கின்றேன்.

எனத் தாஜ்மஹாவின் அழகின்பக்கத்திலேயே செஞ்சதுக்கத்தினையும் சித்திரித்துக் காட்டும் கவிதை மனத்தைத் தொட்டுச் செல்கிறது.

நாம் ஆரம்பத்தில் சுட்டிக்

காட்டியுள்ள அழகிய கற்பனையுலகினின்று விடுபட்டு உண்மைவாழ்வைக் காணமுயன்று, சுனில் குணவர்தனா பாடியுள்ள கவிதைகளது தொகுப்பான, 'சந்திரனையும், காதலியையும்

மறந்துவிட்டேன்' என்ற நூலும் சிங்களக் கவிதையுலகின் ஒரு புது நெறியேயாகும்.

'வருங்காலத்து இருகண்திறக்கும் பிரசவ வீடே தொழிற்சாலை'

என்ற அடிகள் இதன் சுவைத் துளிகளுள் ஒன்று.

'தன்னிலிருந்தும் தான் சார்ந்து வாழும் சமூகத்திலிருந்தும் தன்னை அந்நியமாக்கிக் கொண்டு, பாரம்பரியச் சலிப்போடும், மரண பயங்களோடும், அத்த பாலுணர்ச்சி வேட்கை வெளிப்பாட்டோடும்' தோன்றும் அரைகுறைப் பிரசவங்களின் இடத்தில், கோவையில் மாணிடம் பாடும் வானம்பாடியினரது குரல்களும் இத்தகைய நம்பிக்கைகளையும் உறுதிகளையுமே வழங்கிவருகின்றன.

இன்றைய சிங்கள நாடகத்துறையை முக்கிய சில பிரிவுகளுக்குள் வகைப்படுத்தலாம். கிராமப் புறங்களில் மக்களால் இன்னும் நடிக்கப்பெற்று வரும் கூத்துமுறை நாடகங்கள் மேலை நாட்டு டிராமா முறைகளால் ஏற்கனவே கவரப்பட்டு ஆங்காங்கே நடிக்கப்படும் நாடகங்கள். பல்கலைக் கழகங்கள், கல்லூரிகள் போன்ற உயர் கல்விப்பீடங்களிலிருந்தும், வருமானத்தையே முதலாகக் கொண்ட நாடகத் தயாரிப்பாளர்களாலும் தயாரிக்கப்பட்டுத் தலைநகரிலும், பிரதான நகர்களிலும் நடிக்கப்பெறும் நாடகங்கள்.

இவற்றில் முதலிரண்டு வகையினவுமே பெரும்பான்மை மக்களுடன் தொடர்புடையனவாகும். கிராமப்புறங்களின் கூத்து முறை நாடகங்கள் மிகவும் மட்டுப்பட்ட அளவில் நடைபெறுகின்றன. கிராமவாசிகளுக்கு ஒய்வான வேலைக

ளிலும், உற்சவ காலங்களிலும் அவர்களுக்கு மகிழ்வுட்டு முக முகமாக அவர்களாலேயே நடிக்கப் பெறுகின்றன. மேலை டிராமா முறை நாடகங்கள் ஒரு காலத்தில் 'டவர்ஹோல் மரபு' என்ற பெயரில் பிரசித்தமாக விருந்தன. ஆனால் பல்வேறு காரணங்களால் இம்மரபு இன்று முற்றாகச் செயலொழிந்து விட்டது.

ஆகவே இன்றைய சிங்கள நாடகம் என்ற பெயரில் வெகுவாகப் பேசப்படுகின்ற அல்லது பிரபலமடைந்துள்ள நாடகங்கள் யாவும் மூன்றாவது பிரிவுக்குள் அடங்குவனவே. இவை இத்துணை தூரம் பிரபலமடைந்தமைக்கு அவற்றின், மேடையுத்திகள் பொருள் அம்சச் சிறப்புக்கள் என்பன காரணமாக உள்ளன என்பது ஐயத்திற்கிடமற்ற உண்மையே. ஆனால் அவை எந்த சாதாரண மக்களைப்பற்றியனவாக உள்ளனவோ அவர்களுக்கு எட்டக்கூடியவனவாக இல்லை. முற்றிலும் வியாபார நோக்கத்துடன் நடைபெறும் இந்நாடகங்கள் நடைபெறும் இடங்களில் உள்ள நுழைவாசல்கள் குறித்துக்காட்டும் அனுமதித் தொகைகளை அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாது.

இவ்வாறு சாதாரண மக்களது வாழ்க்கைமுறை, சுகதுக்கங்கள், கஷ்டங்கள், ஒருசில ரது வருவாய்க்குரிய வழியாகவும், ஒரு சிலருக்கு இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைச் சென்று பார்ப்பது ஒரு போலிக் கௌரவச் சின்னமாகவும் மாறிவிட்டமையின் உச்ச நிலையைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. லயனல் வெண்ட் மண்டபத்தில் 'மேடையேறுகின்ற' (!) 'சன்னு 18'. சிங்கள மக்களது நோய் நொடிகளுக்குக் காரணம் அமானுஷ்ய

சக்திகளேயென்று, அவற்றுக் குத் தீர்வு காணச் சில கூத்து முறைகளை (தொவில எனப்படுவதுண்டு) நடத்த வேண்டுமென்றும் நம்பிக்கை இன்னும் நிலவி வருகிறது. தமிழ் மக்களைப் பொறுத்த வரையில் இத்தகைய விஷயங்களைக் கண்டு நாம் நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே என்று பாரதி பாடியமை வேறு விஷயமாகும். எனவே, மேற் சொன்ன தொவில கூத்துமுறைகளையே உன்னதக் கலைப்படைப் பொன்றாக மேடையிலே சமர்ப்பிக்கின்றனர்.

சிங்கள சினிமாத்துறையை நோக்கினால் தெட்டத் தெளிவான முறையில் மூன்று வகையான திரைப்படங்களே வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ் ஹிந்திப் படங்களது கார்பன் பிரதிகள், கலை நயச் சிருஷ்டிகள்; கலையையும் வியாபாரத்தையும் இணைத்து அமைதிகாண முயன்று இரண்டுங் கெட்டான் ஆனவை. பொதுவாக இத்திரைப்படங்கள் எவற்றையும் பற்றி நோக்கும்போது வியாபார நய நோக்கு மலிந்துள்ள பொருளாதார அமைப்பிலே, குறிப்பிடத் தக்கதொரு தொகையை முதலாக முடக்கி செய்யப்படும் தனியார் துணிவு முயற்சிகளே இவை என்பது நினைவிலிருத்தப்படல் அவசியம்.

பண வசூல் அம்சத்தை நோக்கமாகக் கொண்ட முதற்பிரிவினரும் மூன்றாம் பிரிவினரும் மேற்குறித்த நியதியைத் தவறாது கைக்கொள்கின்றனர். சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து அவர்களது முயற்சிகள் (வசூலில்) வெற்றியோ தோல்வியோ அடைகின்றன.

இன்று யதார்த்த பாவப் படைப்புக்களாகப் போற்றப்

படும் திரைப்படங்கள் கலைநயத்துடன் மனித வாழ்வைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன. ஆனால் அவை அமோக வசூல் வெற்றியைப் பெறுவதில்லை. அதற்காக அவை வியாபார முயற்சிகளாக நஷ்டத்தை அனுபவித்து விடுவனவும் அல்ல. சர்வதேச விழாக்களிலோ, வேறும் விழாக்களிலோ பெறும் மதிப்புக்கள் இவற்றுக்குத் திடீரென பெறுமதியை உயர்த்திவிடுவதுண்டு. ஆகவே பொருளாதாரச் சித்தாந்தத்தின்படி நெட்டோட்டத்தில் இவை தமது நோக்கத்தை எய்தி விடுகின்றன. இதனால் கலைநயச் சிருஷ்டிகாரர் சாதாரண மக்கள் தமது சிருஷ்டிகளை வரவேற்றாலும், நிராகரித்தாலும் கவலைப்படாமல் சர்வதேச விழாக்களுக்காகவே படம் எடுக்கின்றனர். சாதாரண மக்களுக்கு சினிமா மலிவான பொழுதுபோக்குச் சாதனம். எனவேதாம் எய்தமுடியாத ஒரு கற்பனையாகத்தைத் திரையிற் கண்டு மயங்குகின்றனர்.

ஆகவே, நவீன சிங்கள கலை இலக்கியவுலகம் பற்றிய எமது நோக்குகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது, சில எதிர்விளைவுகளான சிந்தனைகள் தோன்றுகின்றன. படைப்பாளிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினராக இருக்கின்றனர். இவர்கள் அடியொற்றி நிற்கும் வர்க்கம் ஒன்றுஉள்ளது. பெரும்பாலும் அதன் நியதிக்கொப்ப இவர்கள் சிருஷ்டிகளைச் செய்கின்றனர்.

கலைகளையும் இலக்கியங்களையும் சமைப்போர் விண்ணிலோ, மண்ணிலோ, தந்தக் கோபுரத்திலோ எங்கிருந்தாலும் சரியே இவ்வினாக்களுக்குத் தாம் விடை தரவேண்டும். ★

உண்மைகள் கசக்கும்

இ. சிவானந்தன்

புதியதோர் ஒளியை நோக்கிப் புறப்பட விரும்புகின்றோம் சரி, சரி நடக்க வேண்டாம், சைக்கிளில் விரைந்துபோவோம். புதியதோர் ஒளியை நோக்கும் புதுப்பொலிவு உடையோராக வழிகளில் அழகல் என்றால் வானிலே விரைந்து போவோம். அறுசுவை உணவை எல்லாம் அண்டையிற் பரவிவைத்தும் ஒருபுதுச் சுவையையேனும் உருசிபார்த்து அறிதலின்றிச் சொதிவிட்டுக் குழாம்பாவிட்டால் சோறு பத்தியப்படாதார் புதியதோர் ஒளியைநோக்கிப் புறப்படல் எவ்வாறாகும்?

ஒளியென நினைத்ததெல்லாம் இருளிலே மறைந்தபோதில் ஒளியினை இனங்கண்டோரும் ஒதுங்கியே பதுங்கிக்கொள்ளப் புதியதோர் ஒளியைத்தேடிப் புறப்படுகின்ற வேளை பழையதைப் புதிதாய்த் தேடிப் பழுதடைந்திடுதல் நன்றோ? சந்திர ஒளியை நம்பி சூரிய ஒளியை ஏசல் மந்திரக் கிரியை நம்பி மகிழ்வு உடன் நிகழ்வைத் தீண்டாச் சந்தையில் மந்தையாகும் தமிழனின் குணமேயானால் சிந்தையில் தெளிவைத் தேக்கிச் சிறப்பதும் கனவேயாகும்.

சத்தியாக்கிரகம் செய்தோம்; சன்னதம் கொண்டு கூடிச் சொத்தியாய்த் தலைவர்சொன்ன சூத்திரக் கயிறில் ஆடிப் புத்தியை அடைவுவைத்துப் புலம்பியே காலம் போக்கி வக்கரித்து உண்மை தாட்டு வாய்ப்பிழந்து அனாதையானோம். கைகளிற் பெயின்றிப் பேணி, கரிய தார்ச்சட்டிக் கூட்டம், கரிக்கட்டி, கறுத்தச் சோக்கு, கழிசறைச் சுலோகம் நூறு; கண்டதோ மதிவின் கோலம்; கரிகரி ஆனோர் காட்சி சென்றதோ இனையோர் சக்தி செலவுதான் வரவோ இல்லை.

கழுதைகள் தேய்ந்து தேய்ந்து கட்டெறும் பாதல் போல உலக்கைகள் தேய்ந்து தேய்ந்து உளிப்பிடியாதல் போலத் தமிழரெம் தலைவர் தேய்ந்து தம்நிலை அழியக் கண்டோம் ஒளியொன நம்பி நம்பி உண்மையைக் கோட்டை விட்டோம்.

தமிழ் தமிழ் தமிழே என்று தமிழரை ஏய்க்கும் கூட்டம் தமிழினில் மறைந்து தங்கள் தன்னலம் பேணும் நோக்கில் தமிழ்தனைப் புறத்தே தள்ளி தலையில் 'இங்கிலீசே' தாங்கித் தமிழர்சீர் அழித்த பின்னர் தட்டுவம் ஏந்துவார்கள்;

வெள்ளையர் போரூரேனும் விட்டதோர் எச்சசொச்சம் பட்டிகள் தொட்டிதோறும் படர்ந்ததாற் கறுப்பு வெள்ளைக் காரர்கள் எம்முள் எங்கும் கலந்துறவாடக் கண்டோம். காவலர் நாமே என்று கர்வமும் கொண்டோம், பின்னர் சிங்களச் சாதி எங்கள் சகோதரச் சாதி என்ற வெளிமலை உண்மைதன்னை வேலியால் மறைத்துவிட்டே, மோடர்கள் அவர்கள் என்று முதுகிலே ஏறிக்கொண்டோம். முற்றிய அறிஞர் வல்லோர் மூர்த்திகள் நாங்கள் என்றோம்.

கன தனவான்கள் தங்கள் காலடி நக்கி நக்கி வயிறினை வளர்த்துவந்தோம் வாய்ப்புகள் அற்றுப்போக சுளை சுளையாக நாங்கள் துய்த்தநற் சலுகை எல்லாம் அடிதலை மாறி மாறி அலைதலைக் கண்முன் கண்டோம். சுருதியாய் அடியேயுள்ள சொத்தியை மனங்கொள்ளாமல் அரசியற் சட்டம் என்றோர் அச்சடித் தானைச் சேர்த்து அடுப்பினுள் நீட்டிமூட்டி அஸ்தியாய் ஆக்கிவிட்டால் அரசியல் உரிமை எல்லாம் ஆகிவந்துதிக்கப் போமோ?

அயலவர் சுற்றம் சூழ அருகிருந்து உவத்தல் விட்டே மறைவினிற் கூடிக் கூடி மடைப்பள்ளிக்குள்ளிருந்தே கரவுடன் கதைகள் பேசிக் குசுகுசுத்து உறியிலுள்ள சட்டிகள் உடைப்பதாலே சாத்தியம் ஆவதென்ன? சட்டிகள் நொருங்கிப்போனால், சமையல்தான் நடக்கமாட்டா. பட்டினி வயிற்றை வாட்டப் பசியினால் பதறிப்போவோம். சட்டியைப் புதுக்கவாங்கிச் சமயலைத் தொடங்கத்தானும் எட்டியே வெளியிற் செல்ல எழும்பியே போகவேணும்;

சிங்களர் தமிழர் எல்லாம் சிறந்தநற் சோடியாகிப் பொங்கிளப் பூரிப்போடே புதுமணக் கோலம் தாங்கிச் சங்கையாய்ச் சுதந்திரத்தைச் சுகித்திட விழையும்போதில் தந்தையர் தகராறிலே தனித்தனி பிரிதல் நன்றோ? தந்தைகள் கிழகுதட்டிக் கண்களை மூடும் போதில் தங்களின் மக்கள்தம்மைத் தம்முடன் கூட்டிச்செல்லார். சொந்தமும் சுகமும் விட்டுச் சோகமேன் தழுவவேண்டும்? சிந்தையைத் தெளியவைத்தே சிதறுதல் தவிர்க்க வேண்டும். ★

நேற்று:

எனது வீட்டுக்கு

நெடியசட்டை தைப்பதற்கு 'நேசம்' வந்தாள்.

'காட்டக்கா கழுத்துவெட்டு,

கவனமாய்த் தைப்பேன்நான்,

பள்ளித்தையற் போட்டியிலும் பரிசுபெற வேண்டும் அக்கா,

இம்முறையும் முதலாம் ஆள்நான்.

மூட்டட்டா.....?

பூவேலை முழுவதையும் சொல்லித்தர வேண்டுமக்கோவ்'

என்றென்னைப் பிய்த்தாள்.

பின் தொட்டிலிலே கிடந்தவனைப் பிய்த்தும் விட்டாள்

இன்றும்;

அவள் பின்னேரம்

இடர்போக்க வருவாளென் றெண்ணும் போது.....

என்னஇது குரவை..... வெடி.....?

ஏனிந்தக் கூட்டமெலாம் 'நேசம்' வீட்டில்.....?

பெண்கள் பெரியோ ரெல்லாம் பிரிகின்றார்.....

திருமண வாழ்த்து உரைத்துக் கொண்டே.....

'நேசம்'

நீ பள்ளியிலே நிகரில்லா மாணவி என்று

அறிந்த போது,

ஆசைமிகக் கொண்டேன்.

உன் அறிவாலே,

நம்நாட்டுக்கு அழகு உண்டென்று,

மோசம் செய்தார்.

உன்னை முண்ணப்போடி என்னும் மூர்க்கன் கையில்;

காசுக்கா விற்பர்கள்?

கடன்தீர்த்தா விட்டார்கள்?

கயவர் எல்லாம்!

ஆளுந்தர மாணவரில்

அதிகுடப் புள்ளிகள் நீ பெற்ற தெல்லாம்,

நேராகத் தலைநரைத்த

நிலச்சொந்தக் காரன்பசி தீர்ப்பதற்கோ?

சீரான உணவின்றி மெலிந்ததெலாம்,

பணக்காரச் சிறுத்தை கையைப்

பேறென்று கொள்வதற்கா?

பிழையிந்த நிலைதொடர் தல்

மாற்றம் காண்போம்!

கருத்துக்களின் சோரம்

வடாமினிக் ஜீவா

எப்போதோ படித்ததாக
ஞாபகம்.

பாரிளில் இரண்டு வாரச்
சஞ்சிகைகள் நடைபெற்று
வந்தன.

இந்த இரு வாரச் சஞ்சிகை
களுக்கும் இருந்தாற் போல
இருந்து, காரசாரமான விவா
தம் ஒன்று ஆரம்பித்துவிட்டது.
ஆரம்பத்தில் விவாதமாக ஆரம்
பிக்கப்பட்ட கட்டுரை, கடித,
ஆசிரியத் தலையங்கப் போராட்
டம் நாட்கள் செல்லச் செல்ல
தனி மனித திட்டல்களாகவும்
ஆக்ரோஷமான கண்டனங்க
ளாகவும் நெருப்புக் கக்கும்
தரக்குறைவான தூற்றல்களா
கவும் உருவெடுத்து, இரண்டு
கருத்துக்களையும் ஆதரிக்கும்
எதிர்க்கவுமான இரு பெரிய
குழுக்களே பாரிஸ் மாநகரத்தில்
தோன்றிச் செயல்பட ஆரம்
பித்து விட்டன. தமிழகத்தில்
எம். ஜி. ஆர். — சிவாஜிகோஷ்
டியைப் போன்று, விளம்பர
போஸ்டர்களுக்குத் தக்காளிப்
பழம், அழுகிய முட்டை போன்
றவற்றை எறிந்து அசின்கப்ப
டுத்தும் சம்பவங்கள் தினசரி
நிகழ்ச்சிகளாக நடைபெற்று
வந்தன.

கலைத்துவத்தை உருவாக்
கும் — வணங்கும் — கௌரவிக்க

கும் ஒரு தேசத்தின் தலைப் பட்
டினத்தில் இப்படியான அவ
கேடுகள் நடைபெறுவதை உண்
மையாகவே விரும்பாத நீதிபதி
ஒருவர் இந்த விவகாரத்தில்
தலையிட்டார். சமரசம் பேச
முற்பட்டார்.

அந்த இரு சஞ்சிகைகளின்
உரிமையாளர்களை ஒரு ஹோட்
டலில் தான் சந்திக்க விரும்பு
வதாக எழுதி நேரமும் ஏற்
பாடு செய்தார்.

குறிப்பிட்ட நாளில் குறிப்
பிட்ட நேரத்தில் ஹோட்டலில்
நீதிபதியும் ஒரு சஞ்சிகையின்
பொறுப்பாளரும் தான் காட்சி
தந்தனர். நேரம் கடந்து
கொண்டிருந்தது. மற்றொரு
சஞ்சிகையின் உரிமையாளரைக்
காணவில்லை.

பொறுமையிழந்த நீதிபதி
'அந்தப் பத்திரிகை உரிமையா
ளரை இன்னமும் காணவில்
லையே!' எனக் கோபத்துடன்
முணுமுணுத்தது மற்றவருக்குக்
கேட்டது.

அவர் சொன்னார்: 'தவறு
ஒன்றுமில்லை ஸேர். இந்தச் சஞ்
சிகைக்கும் நானே உரிமையா
ளன். அந்தப் பத்திரிகைக்கும்
பொறுப்பாளர் நானே தான்!

ஆனந்த விகடன் — துக்களக் சஞ்சிகைகளைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு மேலே சொன்ன ரூபகம்தான் வருகிறது.

இந்த இரு சஞ்சிகைகளின் உரிமையாளர் ஒருவரே. ஒரே அச்சகத்திலிருந்துதான் இரண்டும் வெளிவருகின்றன. ஆனால் தமிழகத்து மக்களை பேயர் — மடையர் என எண்ணிக்கொண்டு இந்த இரு சஞ்சிகைகளும் தமிழக அரசியல் நெருக்கடி சம்பந்தமாகக் கருத்து வெளியிட்டு வருவதை எண்ணும்போது தமிழக மக்கள் அவ்வளவு பெரிய அறிவினிகள் அல்லர் என நாம் சமாதானப்படலாம்.

சமீபத்தில் விகடனில் வெளிவந்த தலையங்கம் சம்பந்தமாக 'சாமானியர்'களின் டாக்டர் கருணாநிதி வெருட்டியவுடன் — உங்களது வியாபாரம் சம்பந்தமான சகல தில்லுமுல்லு பைல்களும் என்னிடம் இருக்கின்றது — எனப் பயமுறுத்தியவுடன் பகிரங்கமாக தனது பத்திரிகையில் மன்னிப்புக் கேட்கும் தொனியில் எழுதினார் வாசனின் மகன் பாலசுப்பிரமணியன். — எதற்குமே கலங்காத வாசனின் மகன் இதைச் செய்தார்.

சோ, திறமைசாலி ஆற்றல் மிக்கவர். புதிய கருத்துக்களை துணிந்து சொல்பவர். இருந்தும் அவர் பிறந்த சமூகத்தின் பெலனினத்தை நன்கு பயன்படுத்த முனைபவர். பிழைக்கத் தெரிந்தவர்.

எந்தத் திறமையோ, ஆற்றலோ, சக்தியோ ஒரு அடிப்படை நோக்கத்தை — இலட்சியத்தை — நோக்கி முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும். மாறாக தனது சகல மேதைத் தனத்தையும் மற்றவர்களை எதிர்க்கவும், தூற்றவும், திட்டவும்,

கிண்டல் பண்ணவும் மாத்திரமே பயன்படுத்தினால் காலக்கிரமத்தில் எதிர்மாறான பலனைத்தான் அது தரும்.

எதிரிக்கு எதிரி நண்பன் என்பதைப் போல, காலத்திற்குக் காலம் கருத்துக்களை மாற்றுவது அவர்களுக்கு ஒரு பொழுது போக்காக இருக்கலாம். அதனால் பொதுமக்கள் அல்லவா குழப்பமடைகின்றனர். சிந்திக்கத் தெரிந்த மக்களை — பொது சனங்களைத் திசை திருப்பச் செய்யும் திட்டமிட்ட வர்க்கச் சூழ்ச்சி என்றே இதைக் கருத வேண்டுமே தவிர, இது ஆக்கபூர்வமான கருத்துப் போராட்டமல்ல என்றே கணிக்க வேண்டும்.

கவிஞர் கண்ணதாசன், அடுத்தவர். சகல முரண்பாடுகளின் மொத்தக் குத்தகைக் காரன். அவர் சமீப காலமாக எழுதிவரும் கருத்துக்களைப் படிக்கும்போது, கருத்து வன்மையில் எப்போதோ பிறந்து விட்ட பாரதியின் பெருமையை இன்று இன்னும் தெளிவாக உணரக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

மரடர்ன் தியேட்டர்ஸிற் காக கதையெழுதிக் கொழுத்த பணத்துடன் சென்னை வந்த கலைஞர் நண்பர் ஒருவருடன் ஒருநாள் ஊர் மேயப் போன சம்பவத்தைத் தனது 'வனவா சம்' சுயசரிதையில் விவரித்த கவிஞர், இரண்டு பெண்களை, தகப்பனையே ஒழுங்குபடுத்தி ஆளுக்கு நூறு நூறு ரூபாயாகப் பேரம் பேசி, பின்னர் தங்களது வெறி தணிந்தவுடன் 'கொண்டாடா நாங்கள் தந்த பணத்தை! உன் மகள் என்னுடன் சரியாக நடக்கவில்லை. தராவிட்டால் பொலிசைக் கூப்பிடுவேன்!' என நடுச் சாமத்தில்

கூக்குரல் எழுப்பி, கொடுத்த பணத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டதுடன், அதையிட்டுப் புளகாங்கிதமடைந்த கலைஞரின் சம்பவத்தை மனநிறிந்து எழுதிய கவிஞர், இன்று அந்தத் தரங் குறைந்த வட்டத்திற்கு பல்லவி பாடுகிறார் என்றால், இதைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்லக் கிடக்கிறது?

‘கவிதா’ ஹோட்டலின் உரிமையாளரான பின்னர் இந்த மாற்றமா?

வறுமை என்பது கொடுமை தான். உண்மை. அதிலும் கலைஞனுக்கு வறுமை என்பது சொல்லொணாத கொடுமை. ஆனால் அதே கலைஞன்—கவிஞன் பணம் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டால்—அதற்குரிய வழி தெரிந்து விட்டால்—அவனது ஆத்மாவை அவனே நெரித்துக் கொண்டு விடுகிறானே!

கவிஞரின் இன்றைய கருத்துக்கள் யாரைப் பாதுகாக்கின்றன?

நிச்சயமாகப் பொதுமக்களைப் பாதுகாக்கவில்லை. இதைக் தான் கடந்த சில மாதங்களாகக் கவிஞர் சொல்லும் கருத்துக்கள் உறுதி செய்கின்றன.

- இது அவருக்கும் அவரது அண்ணலார் ஏ. எல். சிறீனிவாசனுக்குமே உகந்தவையாக, வசதிவாய்ப்புக்களைப் பெருக்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக அமைந்துள்ளவ என்பதைத் தமிழகத்து நிகழ்ச்சிகளை ஊன்றி அவதானித்து வருபவர்கள் உற்றுணர்ந்து கொள்ளலாம்.

சுதந்திரப் போராட்டகாலத்தில் தமிழகத்தில் சஞ்சிகை, பத்திரிகை வெளியிடுவதென்பது ஒரு வேள்வி மாதிரி. எத்தனையோ சிரமங்கள், முட்டுக் கட்டைகள், அந்நிய அரசாங்கக்

கெடுபிடிகள் இத்தனையையும் தாண்டி, தார்மிக பலத்தை மாத்திரமே நம்பி மக்களுக்குச் சுதந்திர ஆவேசத்தை ஏற்படுத்த முனைந்து தமது சகல முனைப்புகளையும் ஒருங்கு கூட்டி தேசிய இயக்கத்தின் போராளிகள் பக்கம் மிக உறுதியாக நின்றன அக்காலப் பத்திரிகைகள்.

ஆனால் அந்த மரபில் வந்தவர்கள் நாம் என வசனம் சொல்லும் இன்றைய தினசரி, வார, மாத இதழ்கள் தங்கள் தங்களது எஜமானர்களின் வர்க்கப் பாதுகாவலர்களாக இயங்கி வெறும் ஊது குழல்களாகவே காட்சி தருகின்றன.

ஆசிரியத்துவம் என்ற மகத்தான உயர் பீடத்தில் வீற்றிருந்தனர் அன்றைய ஆசிரியர்கள்.

ஆனால், இன்றே பல நோக்குத் தரகர்கள் ஆசிரியத்துவம் என்ற ஆளுமை சிறிது மின்றி, தமது எஜமானர்களின் கூஜா தூக்கிகளாகவே காட்சி தருகின்றனர்.

தமிழகத்தில் பெரும்பாலான வியாபாரப் பத்திரிகைகளில் இதைத்தான் நாம் காண முடிகிறது.

தமிழகத்தில் இன்று நடைபெறும் சகல நெருக்கடிக்கும் காரணம் ஒழுக்கக் குறைவும், லஞ்சமும் பொது வாழ்க்கையில் மோசடியும்தான். இதுவே அரசியல் சிக்கலை ஏற்படுத்துகின்றது.

யார் யார் எந்தப் பக்கம்? எவர் எவர் எதைச் சொல்கின்றனர்? எதைச் செய்கின்றனர்? என்பதை மிக அவதானத்துடன் கவனித்து வந்தால் நம்மைப் போன்றவர்களின் வருங்காலத்திற்கு மிக உபயோகமாக இருக்கும். ★

அழகிய
பவுண் நகைகள்
தங்கப் பவுண்
வைரங்கள்

கே. என். எம். மீருன் சாணிப்

தங்கப் பவுண் நகை மாளிகை
நகை வியாபாரம்

கன்னுதீட்டி, யாழ்ப்பாணம்.

ராணி ஸ்ரோர்ஸ்

121, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

நவீன டிசைன்களுடன் சேர்ந்த

காலத்திற்கேற்ற

புடவை வகைகளுக்கும்

கைத்தறி

நெசவுத் துணிகளுக்கும்

சிறு பிள்ளைகளுக்கான

உடுப்புகளுக்கும்

சேட் வகைகளுக்கும்

L. S. S. புடவைகளுக்கும்

எம்மிடம்

விஜயம் செய்யுங்கள்

அன்பர்கள் அனைவருக்கும்

எமது புது வருட, பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்

50வது ஆண்டு விழாவை இப்பொழுது கொண்டாடும்

உலகத்தின் முதலாவது

சோவியத் சோஷலிஸ ஒன்றியத்தினைப் பற்றிப்

பூராவாக அறிய விரும்பின்

சோவியத் நாடு வாசியுங்கள்.

இக் குடியரசில் வாழும் பல்வேறு தேசிய இன மக்களினது வாழ்க்கை, தொழில், கலாச்சாரம், பொழுது போக்கு ஆகியவை பற்றிய படங்களுடன் செய்திகளையும் தகவல்களையும் தருகிறது.

முழுக் குடும்பத்துக்குமரிய ஓலட்சிய சஞ்சிகை.

ஒழுங்காக ஒரு வருடத்திற்குரிய 12 இதழ்களைப் பெறவேண்டுமானால் முத்திரைச் செலவாக 2 ரூபாவை அனுப்பி எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

சோவியத் நாடு

தகவல் பகுதி

27, லேர் எர்னஸ் டி சில்வா மாவத்தை,

கொழும்பு 7.

Cover Printed at: CO-OP PRESS, JAFFNA

234 A, காங்கேசன்துறைவீதி, யாழ்ப்பாணம்-முகவரியில் வாசிப்பவரும், ஆசிரியரும் வெளியீடுபவருமான மொழிவிஞ்ஞான அறிஞர்களுக்காக மல்விகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.